

இனம்

இனம் இனத்தைச் சேரும்

ISSN : 2455 - 0531

Mail Id: inameditor@gmail.com
editor@inamtamil.com

பன்னாட்டு இணையத் தமிழியல் ஆய்வு
International E-Journal of Tamil Studies

UAN.TN03D0061112

இலக்கணம், இலக்கியம், கலை, பண்பாடு, அறிவியல், கணிணிசார் ஆய்வை இனங்காண!

மலர்:5 இதழ்:19 நவம்பர் 2019 Vol.5 Issue:19 November 2019

சி.சாவித்ர்

ஓ. முறும்மது அஸ்ரீன்

எ.கு.ச.கிராஜ்குமார்

ப.ராகசுதா

சி.விஜயன்

ம.செந்தில்குமார்

மு.கயல்விழி

SINNATHAMBY LAVAPRIYAA

கி. ஜெகதீசன்

செ. பீரவீன்

அ.ச. செல்வரமேஷ்

பெ. விஜயகுமார்

ஓர்.மரியா செபாஸ்மன்

மு. வையாபுரி

த.சத்தியராஜ்

இனம்

பன்னாட்டு இணையத் தமிழாய்விதழ்
International E-Journal of Tamil Studies

பதிப்பாசிரியர்

முனைவர் மு.முனிஸ்மூர்த்தி

தமிழ் உதவிப்பேராசிரியர்
பிஷப் ஹீப்ர் கல்லூரி, திருச்சி - 17.

முனைவர் த.சந்தியராஜ்

தமிழ் உதவிப்பேராசிரியர்
ஸ்ரீகிருஷ்ணா ஆதித்யா கலை அறிவியல்
கல்லூரி, கோயம்புத்தூர் - 42.

ஆலோசனைக் குழு

முனைவர் எச.வை.சண்முகம் (சிதம்பரம்)
முனைவர் சு.இராசாராம் (நாகர்கோவில்)
முனைவர் சிலம்பு நா.செல்வராசு (புதுச்சேரி)
முனைவர் ந.பெருமணி (சேலம்)
திரு சு.ஸ்ரீகந்திராசா (ஆஸ்திரேலியா)

ஆசிரியர் குழு

முனைவர் ஆ.மணி (புதுச்சேரி)
முனைவர் க.பாலாஜி (கோவை)
முனைவர் இரா.குணசீலன் (கோவை)
முனைவர் ந.இராஜேந்திரன் (கோவை)
முனைவர் இரா.இராஜா (திருச்சி)
முனைவர் ப.சிவமாரூதி (தாய்லாந்து)
முனைவர் ச.முத்துச்செல்வம் (மதுரை)
முனைவர் சா.விஜய ராஜேஸ்வரி (தஞ்சாவூர்)
திருமிகு எப்.எச்.அகம்மது சிப்பி (இலங்கை)

இதழாக்கமும் வெளியீடும்

இனம் பதிப்பகம், கோவை

inameditor@gmail.com

www.inamtamil.com

[9600370671](tel:9600370671), [9677821364](tel:9677821364)

உள்ளே ...

தமிழ்ச் செவ்வியல்

தொல்காப்பியம் - தெலுங்கு மொழியெயர்ப்பு
Tolkappiyam - Telugu Translation

முனைவர் சி.சாவித்ரி/Dr.Ch.Savithri | 4

பெரும்பாணாற்றுப்படைபில்
யுந்தமிழரின் உணவுகள்
Foods of ancient Tamizhar in Perumpaanaatrupalai

ஷா. முஹம்மது அஸ்ரின் / S.Mohamed Azrin | 12

சங்க இலக்கியத்தில் தாயும் சேயும்
Mother and Child in the Sangam literature

ல.கு.ச.இராஜ்குமார்/L.K.S.Rajkumar & முனைவர்
ம.செந்தில்குமார்/Dr.M.Senthilkumar | 19

குறந்தொகை - நெஞ்சொடு கிளத்தல் :
உளவியல் யார்வை

The Psychological View of
Heartful Lament in Kurunthokai

ப.ராகசதா/B.Ragasudha & முனைவர்
ம.செந்தில்குமார்/Dr.M.Senthilkumar | 25

புத்துப்பாட்டில் ஆடை

Clothing in Paththuppattu

சி.விஜயன்/ C.Vijayan & முனைவர்
ம.செந்தில்குமார்/Dr.M.Senthilkumar | 30

வரலாறு - சமூகவியல் - புவியியல் - கல்வியியல்

காவிரிய் படுகையில் அருகி வரும் உம்பளாச்சேரி
எருதுகளின் எண்ணிக்கையும், அதன் பயன்பாடுகளும்
Declining of Trend of Umblachery Bullocks in
Numbers and Its Utility in Cauvery Delta Zone

கி. ஜெகதீசன்/K.Jagadeesan, செ. பிரவீன் /S.Praveen /அ.சு.
செல்வரமேஷ் /A.S. Selvaramesh, பெ. விஜயகுமார்/P.
Vijayakumar, லூ.மரியா செபாஸ்டின்/L.Maria Sebastin | 34

பல்லவர் கால வரிவிதிப்பு முறை
Pallavas Taxation method

மு.கயல்விழி/M.kayalvizhy | 37

...

Chief Editors

Dr.M.Muneesmoorthy

*Assistant Professor in Tamil
Bishop Heber College, Trichy - 17.*

Dr.T.Sathiyaraj

*Assistant Professor in Tamil
Sri Krishna Adithya College of Arts and
Science, Coimbatore - 42.*

ADVISORY TEAM

Dr.S.V.Shanmugam (Chidambaram)

Dr.S.Rajaram (Nagarkovil)

Dr.Silambu.N.Selvarasu (Pondichery)

Dr.N.Veluchamy (Salem)

Sri S.SriKantharasa (Australia)

Editorial Team

Dr.A.Mani (Pondichery)

Dr.G.Balaji (Coimbatore)

Dr.R.Gunaseelan (Coimbatore)

Dr.N.Rajendran (Coimbatore)

Dr.R.Raja (Trichy)

Dr.B.Sivamaruthi (Thailand)

Dr.S.Muthuselvam (Madurai)

Dr.S.Vijaya Rajeshwari (Thanjavur)

Thiru.F.H.Ahamed Shibly (Srilanka)

வரலாறு - சமூகவியல் - புவிவியல் - கல்வியியல்

ஞானபோதினி இதழில் தமிழியல் ஆய்வுகள்
Tamil Research through Journals:
Gnanapothini (1897-1903)

முனைவர் மு. வையாபுரி/Dr.M. Vaiyapuri | 48

அறிவைக் கட்டமைப்பதிலும், அறிவை மீள் உருவாக்கம்
செய்வதிலும் ஆய்வாளர்களின் வகியங்கு
The role of researchers in the construction of
knowledge and the reconstruction of knowledge

சின்னத்தம்பி லாவபிரியா/Sinnathamby Lavapriyaa | 61

ஒப்பும் மீக்கருத்தியலும்

(தமிழ் - தெலுங்கு இலக்கணப் பனுவல்களின்
இரண்டாம் வேற்றுமை கருத்தியல்களை முன்வைத்து)

Oppum miḱkaruttiyalum (tamiḷ - teluṅku ilakkaṇap
panuvalkaḷiṅ iranṭām vēṇṇumai karuttiyalkaḷai
muṇṇvaittu)

சத்தியராஜ் த. / Sathiyaraj T. | 72

...

ஒப்பும் மீக்கருத்தியலும்

(தமிழ் - தெலுங்கு இலக்கணப் பனுவல்களின் இரண்டாம் வேற்றுமை கருத்தியல்களை முன்வைத்து)

Oppum mīkkaruttiyalum (tamiḷ - teluṅku ilakkaṇap paṇuvalkaḷiṅ iraṅṭām vēṛṛumai karuttiyalkaḷai muṇṇavaittu)

சுத்தியராஜ் த. / Sathiyaraj T.¹⁷

Abstract: Tamil and Telugu are closely related. The same goes for the grammatical books written in Tamil and Telugu Languages. The reason is that there has been a prolonged period of social, cultural and artistic interaction. However, there are also differences within it. In this case, the secondary cases between the two-language grammatical books, and the Meta - Theory in the Varalārunilai - Camakālanilai Meta - Concept, are discussed here.

Keywords: வரலாற்றுநிலை, சமகாலநிலை, மீக்கருத்தியல், வேற்றுமை, தொல்காப்பியம்

தமிழும் தெலுங்கும் நெருங்கிய உறவுடையன. இம்மொழிகளில் எழுதப்பெற்ற இலக்கணப் பனுவல்களிலும் அவ்வுறவு தொடர்கின்றது. அதற்குக் காரணம் சமூகம், பண்பாடு, கலைசார்ந்த தொடர்புகளில் பண்டைக் காலந்தொட்டு ஒரு நீட்சி இருப்பதே. இருப்பினும் அதற்குள் சிற்சில வேறுபாடுகள் நிலவுகின்றன. அவ்வகையில் அவ்விரு மொழி இலக்கணப் பனுவல்களிடையே விளக்கப்பெற்றிருக்கும் இரண்டாம் வேற்றுமை குறித்தும், வரலாற்றுநிலை - சமகாலநிலை மீக்கருத்தியலில் அவ்விருமொழி இலக்கணங்களும் ஒருங்கு பயணிக்கும் முறைமை குறித்தும் இங்கு ஒப்பிட்டு நோக்கப்படுகின்றன.

ஆய்வின் நோக்கம்

இரண்டாம் வேற்றுமை எந்தவகைச் சொற்களுடன் இணையும்? குறிப்பாக, ஒரு மொழிக்குரிய தாய் சொல்லுடனா அல்லது தற்சம, தற்பவ சொல்லுடனா என்பதைத் தமிழ், தெலுங்கு இலக்கணிகளும், அதற்கு விளக்கம் தரும் உரைஞர்களும் எவ்வாறு பதிவுசெய்துள்ளனர் என நோக்குதல் வேண்டும். அவ்வேற்றுமை தாய் சொல்லுடன் இணைந்தால், பிற சொற்களுடன் இணைவதற்கு எவ்வகை உருபு பின்பற்றப்படுகிறது? இந்த வேற்றுமை உருபு எல்லாவகைச் சொற்களுடன் இணையும் என்றால் இது அனைத்து மொழிக்கான பொதுக்கோட்பாடு எனக் கருத இடம் தருமா? காலந்தோறும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு சொற்களில் பயன்படும் முறை குறித்து அறிதலும் வரலாற்றுநிலை - சமகாலநிலை எனும் மீக்கருத்தியலில் அவ்விரு மொழிகளின் இரண்டாம் வேற்றுமை இலக்கணக் கருத்தியல் ஒத்துப்போகும் தன்மை குறித்து அறிதலும் இவ்வாய்வின் முதன்மை நோக்கங்கள்.

தாய் - தற்சமம் - தற்பவம்

தாய், தற்சம, தற்பவ ஆகிய மூன்று சொற்களுக்குமிடையே சிற்சில வேறுபாடுகள் உண்டு. தாய் (Pure) என்பதை ஒரு மொழிக்கு உரியது என்றும், தற்சமம் என்பதைக்

¹⁷ தமிழ் உதவிப் பேராசிரியர், ஸ்ரீகிருஷ்ணா ஆதித்யா கலை அறிவியல் கல்லூரி, கோயமுத்தூர் - 641 042, தமிழ்நாடு, இந்தியா. 9600370671, sathiyaraj@skacas.ac.in

கொடை மொழிகளிலும் தொன்மொழிகளிலும் ஒத்த ஒலிப்புத் தன்மையுடையது என்றும், தற்பவம் என்பதைத் தொன்மொழியிலிருந்து பெற்றுக் கொடைமொழியானது தனக்கு இயல்புடையதாய் மாற்றிக் கொள்ளும் தன்மையுடையது என்றும் புரிந்துகொள்ளலாம்.

இந்த முன்று சொற்களின் பயன்பாடு மிகுதியான கலப்பிற்குப் பின்பு பயன்படுத்தப்படுவதாகும். இப்பார்வை தற்பொழுது தேவைப்படுகிறது என்பதால் தனித்துக் காட்டப்படுகிறது. ஏனெனில் வல்லினம் மிகும், மிகா இடங்கள் தமிழ்மொழிக்கு மட்டுமே இருக்கக்கூடிய சிறப்பு. இன்றைய காலத்தில் அதிகமான சொற்பயன்பாடு பிற மொழிக்குரியதாக இருக்கிறது. இது இப்பொழுது உருவானது இல்லை. தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே, அதாவது மனித இனம் கலப்புற ஆரம்பித்தபோது இந்நிலை தோன்றியது எனலாம்.

ஓர் இனக்குழு தனித்திருக்கும்பொழுது அங்கு, இவ்வகை மொழிப்பயன்பாடு தேவையில்லாமல் போய்விட்டது. கலப்புறும்போது இச்சொற்களின் பயன்பாட்டின் தேவை அதிகரித்து விட்டது. எனவே திராவிட மொழியில் உள்ள வண்ணனை இலக்கணங்கள் இதில் தனிக்கவனம் செலுத்தின. இதனைத் தெலுங்கு இலக்கணங்கள் 'ஆச்சிக பரிச்சேதம், தத்சம பரிச்சேதம்' எனத் தனித்தனி இயல்களில் விளக்குவதன்மூலம் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

1. ராஜராஜனைச் சுட்டேன்.
2. ரயிலைப் பார்த்தேன்.
3. விமானத்தை ஓட்டினேன்.

இங்குக் காண்பிக்கப்பெற்ற முன்று சான்றுகளில் (இரா.அறவேந்தன்:மதிப்பீட்டுரையில் சுட்டிக்காண்பிக்கப்பெற்ற சான்றுகள்) எழுவாய்ச் சொற்களாகிய ராஜராஜன், ரயில், விமானம் ஆகியன தமிழ்மொழிச் சொற்கள் கிடையாது. இவை தற்பவ அல்லது தற்சம எனும் நிலையில் வைத்துப் பார்க்கப்படுகின்றன. ஆனால் இச்சொற்களுக்குப் பின்பு ஐ வேற்றுமை உருபும் வல்லெழுத்து மிகுதலும் உண்டா என்பதைத் தமிழ்மொழி இலக்கணங்கள் பேசியதாகத் தெரியவில்லை. எனவே, தமிழ்மொழி மரபிலக்கணங்கள் உருவாக்கியிருக்கும் கோட்பாடுகள் எதற்குரியன என்ற கேள்வி எழுகிறது. ஏனெனில், இங்கு, தொ.பரமசிவன் கருத்து எண்ணிப்பார்க்கத்தக்கது.

இன்றைய பேச்சுத் தமிழில் அமைந்துள்ள சில இலக்கணக் கூறுகள் தொல்காப்பியர் காலந்தொட்டே நிலவி வந்திருக்கின்றன. எனவே, தொல்காப்பியம் இன்றைய பேச்சுத் தமிழுக்கும் இயைபுடையதாக இருக்கின்றது. தமிழ்மொழி சமூகத்தோடு கொண்டுள்ள உயிர்ப்பாற்றல் மிக்க உறவினை எடுத்துக்காட்டும் சான்றுகளாக அவற்றைக் கருதலாம்.

பேச்சு மொழியில் பிறமொழியாளர்களின் பட்டறிவும், கண்டுபிடிப்புக்களும், கருவிகளும், சொற்களும், உறவும், ஆதிக்கமும் எதிரொலிப்பது இயல்பு. அவ்வாறு கலந்த பிறமொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்தும்போதும் கூட தமிழின் இலக்கண அடிப்படை சிதையாமல் நிற்கின்றது. இவ்வுண்மையைச் சில சான்றுகளால் விளக்கலாம்.

- 1) நிலைமொழி இறுதியிலுள்ள உயிர் ஒலி வருமொழி முதலில் உள்ள உயிர் ஒலியோடு சேருமானால் உடம்படுமெய் புதிதாகத் தோன்றும். (எ-டு.) கோ + இல் = கோயில் அல்லது கோவில். ஆங்கிலச் சொற்களான co, operation என்ற இரண்டு சொற்களையும் இணைத்து cooperation, cooperative, கோவாப்பரேசன்,

கோவாப்பரேட்டிவ் என்றே வகர உடம்படு மெய்யுடன் பேசியும் எழுதியும் வருகின்றனர்.

- 2) நெடில் தொடர்க்குக் குற்றியலுகரம் (காடு, வீடு) உருபேற்கும்போது காட்டை, வீட்டில் என்று இரட்டித்து வருவது தமிழ் இலக்கணம். ஆங்கிலச் சொல்லான ரோட் என்பதை ரோடு எனப் பேச்சுத் தமிழில் நெடில்தொடர்க் குற்றியலுகரமாக வழங்குகின்றனர். இந்த ஆங்கிலச் சொல்லும் தமிழ் விதிப்படியே ரோட்டை, ரோட்டுக்கு, ரோட்டில் என்றே உருபேற்று வருகிறது.
- 3) மகர ஈற்றுச் சொற்கள் அத்துச் சாரியை பெறும் என் தமிழ் இலக்கண விதியும் பேச்சு மொழிப் பண்பும் ஆகும். இதன் படியே 'மீடியம்', 'ஸ்டேடியம்' என வரும் (கிரேக்க) ஆங்கிலச் சொற்களும் மீடியத்தில், ஸ்டேடியத்தில் என அத்துச்சாரியை பெற்றே பேச்சுத் தமிழில் வழங்கி வருகின்றன. இவை போன்றே இன்னும் சில சான்றுகளையும் காட்டலாம் (ப.99-100).

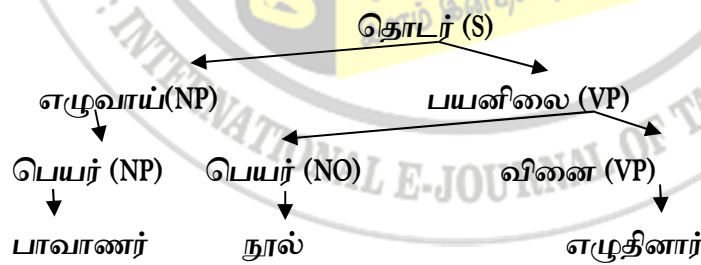
எனவே, அந்நோக்கிலே இங்குச் சிந்திக்கப்படுகிறது.

தொடரமைப்பும் பொருள் தெளிவும்

தமிழ் போன்ற ஒட்டுநிலை மொழிகளின் வேற்றுமைகளை உருபனியல் அடிப்படையிலும் தொடரியல் அடிப்படையிலும் பாகுபாடு செய்யலாம் (அ.சண்முகதாஸ், 1982:170-171). அவ்வடிப்படையில் வேற்றுமை உருபுகளின் பயன்பாட்டு முறையை அறிவோம்.

ஒரு மொழி பல சொல்லமைப்புக்களைக் கொண்டுள்ளது. அச்சொல்லமைப்புக்கள் பல தொடர்களை உருவாக்குகின்றன. அத்தொடர்கள் பல்வேறு சிறுசிறு கூறுகளால் கட்டமைக்கப்படுகின்றன.

சான்றாக, 'பாவாணர் நூல் எழுதினார்' எனும் தொடரைக் காட்டுவோம். இதில் பாவாணர் என்பது பெயர்ச்சொல். இது எழுவாயாகச் செயல்படுகின்றது. நூல் என்பது செயல்படுபொருள். இது எழுதுதலின் வினாவிற்கு விடை தரும் செயல்பாடாகும். எழுதினார் என்பது வினைச்சொல். இது பயனிலையாகச் செயல்படுகின்றது. இதனைப் பின்வருமாறு மொழியியல் அடிப்படையில் வரைந்து காட்டலாம்.

இவ்வரைபடத்தில் உள்ள 'பாவாணர்' எனும் பெயர்ச்சொல் 'எழுதினார்' எனும் வினைச்சொல்லுடன் அருகமைந்திருக்கும்போது எதை எழுதினார்? என்ற வினா எழுகிறது. அதற்கு விடையாக 'நூல்' எனும் பெயர்ச்சொல் நிற்கிறது. இத்தொடர் பொருள் தந்தாலும், ஒரு முடிந்த தெளிவைத் தரவில்லை. எனவே, அத்தொடரில் இரண்டாவதாக அமைந்திருக்கும் பெயர்ச்சொல்லுடன் 'ஐ' உருபு சேரும்போது 'பாவாணர் நூலை எழுதினார்' என்ற தெளிவு கிடைக்கிறது. இப்பொழுது அப்பெயர் செயல்படுபொருளாகிறது. இதுவே அவ்வேற்றுமையின் தன்மையாகும்.

இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் செயல்படும் முறைகளும்

திராவிடமொழிகளில் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகளாக ஐ (தமிழ்); ஏ, அ (மலையாளம்); அம், அன்னு (கன்னடம்); நு, நி (தெலுங்கு) ஆகியன அமைந்துள்ளன. இவை செயப்படுபொருளுடன் இணைந்து பொருள் தெளிவைத் தரும். எனவே, செயப்படுபொருள் வேற்றுமை எனப்பட்டது. இவ்வேற்றுமை பெயரை ஏற்று வரும் என்பது தொல்காப்பியர் உள்ளிட்ட இலக்கணிகளின் (தொல்.சொல்.198, நன்.சொல்.275) எண்ணம். ஆனால், இது புதைநிலையில் வினைச்சொற்களைக் கொண்டே முடிவுறுகிறது (அ.சண்முகதாஸ் 1982:171-173). எனவே, மொழியியல் நோக்கில் ஆராய்ந்த செ.வை.சண்முகம் தொல்காப்பியத்தின் இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு விளக்கம் அளிக்கும்போது புறநிலை - புதைநிலை முறையைக் கருத்தில் கொள்கிறார். இக்கருத்தியல் நோக்கில் இரண்டாம் வேற்றுமை தொடரில் செயல்படும் முறையை ச.அகத்தியலிங்கம் (2011:123-126) விளக்கியுள்ளார். அக்கருத்து இங்குக் கவனிக்கத்தக்கது.

- ஒருவர் செய்யும் செயல் ஒருவரின் மீது அல்லது ஒன்றின் மீது அல்லது அச்செயலை அனுபவிக்கின்ற பொருள்நிலையை உணர்த்தும் வேற்றுமை செயப்படுபொருள் வேற்றுமை எனப்படும். ஒரு வாக்கியத்தில் வரும் வினைக்கும் (அது காட்டும்) செயலைப் படுகின்ற பொருளைக் காட்டும் பெயருக்கும் இடையே உள்ள பொருள் தொடர்பே இது.
- எல்லா வினைகளும் செயப்படுபொருள் வேற்றுமையை ஏற்பதில்லை. இந்நிலையில் வினைகளைச் செயப்படுபொருள் குன்றிய வினைகள் என்றும் (வா, போ போன்றவை) செயப்படுபொருள் குன்றா வினைகள் (அடி, படி போன்றவை) என்றும் இலக்கணிகள் பிரிப்பர். இப்பிரிவு பண்டைக்காலம் தொட்டே காணப்படுகின்ற ஒரு பிரிவு ஆகும்.
- ஐ வேற்றுமை உருபும் எல்லா இடங்களிலும் வெளிப்படையாக வருவதில்லை. உயர்திணைச் சொற்களில் பொதுவாக இவை வெளிப்படையாக வரும். அஃறிணைச் சொற்களில் வரையறைச் (definite) சொற்களுடன் வரும்.
- ஐ உயர்திணைச் சொற்களுடனும் எல்லாவிதமான பதிலீடு பெயர்களுடனும் அஃறிணையில் வரையறைப் (definite) பெயர்களுடனும் வரும்.
- ஐ வேற்றுமை பல நிலைகளில் வரும்.
- ஐ உருபும் ஏராளமான பின்னருபுகளை (post position) எடுத்து வந்து பல்வேறு இலக்கணப் பொருள்களைக் காட்டுகின்றன.

இக்கருத்து இரண்டாம் வேற்றுமை உருபின் வருகையிடத்தையும் செயல்படும் முறையையும் தருகிறது. அதேபோன்று தெலுங்கிலும் அதன் வருகையிடத்தையும் செயல்படும் முறையையும் பின்வரும் கருத்துக்கள் வெளிப்படுத்தும். அவை வருமாறு:

- வினைப்பொருளில் (செயப்படு) இரண்டாம் வேற்றுமை வருகிறது.
- வினையின் பலனை எவன் அனுபவிக்கிறானோ அவனைத் தெரியப்படுத்தும் சொல் 'கர்மா' ஆகும். எ.கா. தே³வத³த்து³ வண்டகமுனு வண்டெ³னு (தேவதத்தன் சமையலைச் செய்தான்) சமைத்தான் 'வண்ட³நு' (சமைத்தான்) - என்பதற்குச் சமையலைச் செய்தான் என்று பொருள். 'வண்ட' (சமை) - பலன். செய்த தொழில் வினை (வினை என்றால் செயல் செய்தது). 'வண்ட' (சமையல்) என்றால் உணவு தயாரித்தல். உணவு தயாரிப்பதற்குக் கூடம் ஆனதால் சமைத்தல் வினை ஆனது. அந்த வினைத்தொடர் சொல்லுக்கு இரண்டாம் வேற்றுமையாக வந்தது
- கூ³ர்சி, கு³ர்ஞ்சி பயன்பாடுகள் நிமித்தச் (காரணம், ஏது) சொற்களுக்கு வரும்.

- நுகரம் பற்றி யோசித்தல் பொருத்தம்.
- இது ஒருமையில் வரும்.
- பன்மையில் வரும்.
- இதில் 'இ'கரமும் 'அ'கரமும் வெறும் சம்மதத்தை மட்டுமே கற்பிக்கின்றன.
- தெலுங்கு மக்கள் இலக்கணத்தில் இரண்டாம் வேற்றுமைக்குப் பதிலாக முதல் வேற்றுமையையும், ஐந்தாம் வேற்றுமைக்குப் பதிலாக 'னு' எழுத்து மற்றும் இரண்டாம் வேற்றுமையையும் பயன்படுத்தி வருகின்றனர்.

ஐந்தாம் வேற்றுமை: ராமுடு³ க்³ரு³ஹமுனு வெட³லெனு (இராமன் வீட்டைக் கட்டினான்)

முன்றாம் வேற்றுமை: கொலனு கூ³லனேஸெ (குளத்தை நிறைத்திருக்கிறது)

ஏழாம் வேற்றுமை: லங்கனு கூ³லகலமு (இலங்கை கலகலக்கிறது.)

நான்காம் வேற்றுமை - ராமனகு நிச்செ ராமுவுக்கு ஏணிஐந்து - ராமுடு³ க்³ரு³ஹமுனு வெட³லேனு (இராமன் வீட்டை உடைத்தான்).

- வினையைக் குறிக்கும் உருபு பெயர்ச்சொல்லை வினையாகப் பயன்படுத்தும்போது இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகள் நி அல்லது நு வர வேண்டும். பன்மையில் 'லன்' உருபானது 'லனு' ஆக மாறுகிறது. எ.கா. க்³ரு³ஷ்ணுடு³ வெந்நனு தொ³ங்கி³லிஞ்செநு (கிருஷ்ணன் வெண்ணையைத் திருடினான்).

மேலுள்ள தொடரில் 'கிருஷ்ணன்' என்ற பெயர்ச்சொல் செய்பவன் ஆதலால் முதலாம் வேற்றுமையில் வந்தது. 'வெண்ணைய்' பெயர்ச்சொல் வினை ஆதலால் இரண்டாம் வேற்றுமையில் (நு எனும் உருபு சேர்த்து) பயன்படுத்தப்படுகிறது. இவ்வாறே ராதினி (ராதையை), வேணுவனு (வேணுவை), கன்னுலனு (கண்களை), தம்முலனு (தம்பிகளை) முதலிய சொற்கள் ஏற்படுகின்றன.

- ஆங்கில மொழியில் இப்பொருள் சொற்களின் வரிசை முறையிலேயே அமைந்து விடுகிறது. வேறு முன்னொட்டுக்கள் ஏதும் இருக்காது.
- தெலுங்கில் கூட பலதடவை இந்த முறையைப் பயன்படுத்தியே தொடர்களை அமைக்கிறார்கள்.

எ.கா. தருண் புஸ்தகம் சது³வுதுன்னாடு³ (புஸ்தகான்னி)

(தருண் புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான்) (புத்தகத்தை)

நேனு அன்னம் திண்டானு (அன்னான்னி)

(நான் சோறு உண்பேன்) (சோற்றை)

இந்த இரண்டிற்கும் பொருள் ஒன்றே - கூ³ர்சி (குறித்து) எழுத்து வழக்கு; கு³ரிஞ்சி (குறித்து) - பேச்சு வழக்கு.

ஸீதனு கூ³ர்சி ஹநுயுமந்துடு³ அந்வேஷிஞ்செனு

(சீதா குறித்து அனுமன் தேடினான்)

ஈ நாடகம் கு³ரிஞ்சி ரெண்டு³மாடலு

(இந்த நாடகம் குறித்து இரண்டு கருத்துக்கள் உள்ளன)

கூ³ர்சி, கு³றிஞ்சி உடன் னீ/ன/அன் உறழ்ந்தே வரும். அது பெயர்ச்சொல்லில் மட்டுமே வரும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இங்குக் குறிப்பிட்டுக் காட்டப்பட்ட தமிழ், தெலுங்கு ஆகியவற்றின் வேற்றுமை பற்றிய விளக்கங்களில் ஒர் ஒற்றுமையைக் காண முடிகின்றது. எங்கும் தமிழ்மொழி இலக்கணங்களோ, தெலுங்குமொழி இலக்கணங்களோ, சமசுகிருத மரபாகிய ஒருமை, இருமை, பன்மை முறையைப் பின்பற்றவில்லை என்பதாகும். சமசுகிருத மொழியமைப்பை விளக்கிய பாணினியின் அஷ்டாத்தியாயி இலக்கணப் பனுவலுள், அம்மொழிக்குரிய வேற்றுமை உருபுகளைப் பின்வருமாறு அறிமுகப்படுத்துவதாக குமீனாட்சி (1994:78) குறிப்பிடுகிறார்.

வேற்றுமைகள்	ஒருமை	இருமை	பன்மை
முதல்	ஸு (ஸ்)	ஒள	ஐஸ் (அல்)
இரண்டு	அம்	ஒளட் (ஒள)	ஸஸ் (அல்)
மூன்று	டா ¹ (ஆ)	ப் ⁴ யாம்	ப் ⁴ ஸ்
நான்கு	ஙே (ஏ)	ப் ⁴ யாம்	ப் ⁴ யஸ்
ஐந்து	ஙஸி (அஸ்)	ப் ⁴ யாம்	ப் ⁴ யஸ்
ஆறு	ஙஸ் (அஸ்)	ஒஸ்	ஆம்
ஏழு	ஙி (இ)	ஒஸ்	ஸுப் (ஸு)

அதாமட்டுமின்றி அப்பனுவலுள் இரண்டு, நான்கு, எட்டாம் வேற்றுமைகள் கருவி மொழியில் (Metalanguage - ஒரு மொழியைப் பற்றி விவரித்துக் கூறப் பயன்படுத்தும் மொழி) பயன்படுத்தப்படவில்லை எனக் கூறுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அக்கருத்து வருமாறு;

"சமசுகிருத மொழியில் காணப்படும் வேற்றுமைகள் கருவி மொழியில் காணப்படவில்லை. இவைகளில் ஐந்தே ஐந்து வேற்றுமைகள் தான் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. முதல் வேற்றுமை, மூன்றாம் வேற்றுமை, ஐந்தாம் வேற்றுமை, ஆறாம் வேற்றுமை, ஏழாம் வேற்றுமை ஆகிய ஐந்து வேற்றுமைகள் கருவி மொழியில் காணப்படுகின்றன. 2, 4, 8 ஆம் வேற்றுமைகள் கருவிமொழியில் பயன்படுத்தப்படவில்லை. கருவி மொழியில் சுட்டும் பொருட்களையே கருவி மொழியிலும் இவ்வேற்றுமைகள் சுட்டுவதில்லை என்று குறிப்பிட வேண்டும்" (குமீனாட்சி 1994:15).

இக்கருத்தின் அடிப்படையில் நோக்கினால் தமிழ், தெலுங்கு மொழிகளுக்கு இடையிலான நெருக்கத்தைக் காணலாம். எனவே, இக்கருத்துக்களை உள்வாங்கிக் கொண்டு தமிழ், தெலுங்கு இரண்டாம் வேற்றுமை விளக்கமுறைகளை நோக்கினால் அவ்விரு மொழிகளுக்கும் இடையே உள்ள உறவைப் புரிந்துகொள்ளலாம்.

வேற்றுமை உருபுப் பயன்பாடு

மேலே ஒரு சான்று கொண்டு இரண்டாம் வேற்றுமை உருபின் செயல்பாடு விளக்கப்பெற்றது. இங்கு மற்றொரு சான்றுடன் அவ்வேற்றுமையின் பயன்பாட்டை விளங்கிக்கொள்ள முயலலாம்.

பாவாணர் + பார்த்தார் = பாவாணர் பார்த்தார்

இத்தொடர் பொருள்தெளிவைத் தரவில்லை. பார்த்தல் தொழிலைப் பாவாணர் செய்தாரா? அல்லது அத்தொழிலைச் செய்தவர் பிறரா? என்னும் மயக்கம் எழுகிறது¹⁸. இதனைக் களையவும் வேற்றுமை உருபுகள் பயன்படுத்தப்பெறுகின்றன. இப்பொழுது பாவாணர் + ஐ = பாவாணரை எனப் பார்க்கும்பொழுது பார்த்தல் வினையைச் செய்தவர் பிறர் என்பது தெளிவாகிவிட்டது. அதனைப் போன்று தெலுங்கின் தொடரமைப்பை நோக்குவோம்.

1. பாவாணர் புஸ்தகமு ராசாரு (பாவாணர் புத்தகம் எழுதினார்)
2. பாவாணர் புஸ்தகான்னி ராசாரு (பாவாணர் புத்தகத்தை எழுதினார்)

இத்தொடரமைப்பை நோக்கும்பொழுது தெலுங்கிலும் செயப்படுபொருளிலும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு பயன்பட்டுள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

இதனால்தான் இலக்கணப் புலவர்கள் வேற்றுமை உருபுகளுக்குக் கூடுதல் முக்கியத்துவம் அளித்தனர் எனலாம். அவர்கள் அளித்திருக்கும் முக்கியத்துவம் பொருண்மைக்கே என்பதும், மேலைத்தேய அறிஞர்கள் அளித்த முக்கியத்துவத்தைத் தமிழிலக்கணப் புலவர்கள் காட்டவில்லை என்பதும் கருதத்தக்கது என்பார் அ.சண்முகதாஸ் (1982:165-170). அப்படியெனில் வேற்றுமையியல், வேற்றுமை மயங்கியல், விளிமரபு என எழுந்திருக்க அவசியமில்லையே. எனவே, அ.சண்முகதாஸ் கருத்து மொழியியல் நோக்கில் சரி என்றாலும், மரபிலக்கணவியல் நோக்கில் அது பிழையான பார்வையாகவே தோன்றுகிறது. இலக்கணப் புலவர்கள் தாங்கள் எடுத்துக்கொண்ட தரவுகளுக்குக் கூடுமானவரை விளக்கமளிக்க முனைந்துள்ளனர் எனலாம். அவ்வகையில் தமிழ், தெலுங்கு மொழிகளின் இலக்கணங்கள் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபிற்கு அளித்திருக்கும் முக்கியத்துவத்தையும், அம்மொழிப் புலவர்கள் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபின் எண்ணிக்கையில் வேறுபடும் தன்மைகளையும் இங்கு முன்வைக்கப்பெறுகின்றன.

தமிழ் - தெலுங்கில் இரண்டாம் வேற்றுமை

தமிழ், பல்வேறு நிலைகளில் தன்னைத் தகவமைத்துக் கொண்ட மொழி என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதனை மொழி வரலாற்று ஆசிரியர்கள் மெய்ப்பித்துள்ளனர். ஆய்வு செய்வோரும் உணர்வர். சங்ககாலத்தில் சில சொற்கள் வழக்கிழந்தன. அங்குப் புதிய சொற்கள் தோன்றின. இது சொல்லாக்கத்தில் ஏற்பட்ட மாறுபாடு ஆகும். அதனைப் போன்று மொழியமைப்பிலும் மாறுதல்கள் நிகழ்ந்தன.

ஒரு பொருளைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள வேற்றுமை உருபுகள் உதவின. இவ்வேற்றுமை உருபுகள் காலத்திற்கு ஏற்பக் கூடியும் குறைந்தும் வந்துள்ளன. ஆனால், இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகளின் எண்ணிக்கையில் எவ்வித வேறுபாடும் இல்லை. அதனைத் தொல்காப்பியம் தொடங்கி ஏழாம் இலக்கணம் ஈறாக உள்ள மரபிலக்கணப் பதிவுகள்வழி அறிய முடிகின்றது.

தொல்காப்பியத்தில் தமிழ்மொழியில் இருக்கும் வேற்றுமை உருபுகளின் எண்ணிக்கை எட்டென வரையறுக்கப் பெற்றுள்ளது. அதனை,

வேற்றுமை தாமே யேழென மொழிப (தொல்.சொல்.6.2)

¹⁸ இந்தத் தொடர் பொருள்தெளிவுடன்தான் இருக்கிறது என்பது மதிப்பீட்டாளர் மு.முனிஸ்முர்த்தி என்பாரின் கருத்தாகும். இந்தத் தொடர் தான் கூறவரும் கருத்தை நேரடியாக விளக்கவில்லை என்பது என் கருத்து. அதனைப் புரிந்துகொள்ள பின்னிணைப்பு - 3ஐக் காண்க. (இது விரிந்து ஆராயத்தக்கது.)

விளிகொள் வதன்கண் விளியோ டெட்டே (தொல்.சொல்.63)

என்ற இரண்டு நூற்பாக்கள் காட்டுகின்றன. அவ்வெண்ணிக்கையில் அடங்கும் வேற்றுமை உருபுகளைக் காட்டும் நூற்பா வருமாறு:

அவைதாம்

பெயர் ஐஒடு கு

இன் அது கண்விளியென்னு மீற்ற (தொல்.சொல்.64)

இதில் இரண்டாம் வேற்றுமை ஐ எனக் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆனால், பழந்தமிழ்லக்கியங்களில் 'அ' வேற்றுமை உருபாகப் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளமையை அறிஞர்கள் சுட்டிக் காட்டுவர். "காவ லோனக் களிறஞ் சும்மே" என்ற பாடலடியில் அகரம் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாக வந்துள்ளது எனவும், இது மலையாளத்தில் அகரமாகவும் கன்னடத்தில் அம் ஆகவும் வந்துள்ளது எனவும் குறிப்பிட்டுச் செல்கிறார் சு.சக்திவேல் (தமிழ்மொழி வரலாறு, 2012:100). இவ்வாறு அகரம் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாக வரலாம். இவ்வடிவம் பயனிலையுடன் தொகையாக வரக்கூடிய இடத்தில் வரலாம். இதனைத் தொல்காப்பியரே விவரித்துள்ளார் எனத் தெ.பொ.மீ. கூறியிருப்பது கவனத்திற்குரியது. அக்கருத்து வருமாறு:

உயர்திணையுடன் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபைச் சேர்க்க வேண்டிய கட்டாயம் உள்ளது; இல்லையெனில் அதை எழுவாய் என்று தவறாகக் கொள்ள நேரிடும். 'மரம்' என்பது போன்ற சொற்களிலுள்ள பழைய அஃறிணை விசுதியான அம் என்பது இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாயிற்று. பழங்கன்னடத்தில் அம் என்பது இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாகும். தமிழில் மொழி இறுதியில் அம் என்பது ஐ ஆகிறது. (மொழி இடையில் அம் > ஐமாற்றத்திற்குச் சான்றாகப்) 'பனங்காய்', 'பனை' என்பவற்றை நோக்குக) இந்த ஐ இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாகிறது. சான்றாகக் காவலோனக் களிறு அஞ்சமே என்பதை நோக்குக. இங்குக்) காவலோனம் என்பதே பழைய வடிவமாகும் களிறு என்பதோடு அது தொகையாகும். பொதுவாகக் காவலோனக் களிறு என்றாகிறது. மகர ஈறு இழப்பற்றுத் தொடர்ந்து வரும் வெடிப்பொலி இரட்டிக்கும் என்ற விதிப்படி (மரம் + கீளை > மரக்கீளை) இது இங்ஙனமாயிற்று. ஐ உருபு ஆகாரமாவதைத் தொல்காப்பியரே குறித்துள்ளார். அகரத்துடன் கூடிய இவ்வடிவம் பயனிலையுடன் தொகையாவதை வெடிப்பொலி இரட்டித்தலால் அறியலாம். பெயரும் வினையும் தனித்து வளர்ந்த பொழுது ஐ தனிவேற்றுமை உருபாக வளர்ச்சியுற்றது (தமிழ் மொழி வரலாறு, 2008:189).

இக்கருத்தின் அடிப்படையில் பார்த்தால் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் இண்டாம் வேற்றுமை உருபான ஐ வளர்ச்சி அடைந்த வடிவமாகும் என்பதையும், அதற்கு முன்பு அ, அம் என்கிற வடிவங்கள் இருந்துள்ளன என்பதையும் உணரமுடிகின்றது. இருப்பினும் இக்கருத்தாக்கத்தில் சுட்டிக்காட்டப்பெற்ற 'மரம்' என்ற சொல்லில் இடம்பெறும் 'அம்', கன்னடத்தின் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு எனும் பொருள் வரும்படிக் குறித்திருப்பது பிழையாகும் என்பார் இரா.கோதண்டராமன் (மதிப்பீட்டுரைக் கருத்து).

"மரம் என்பதில் உள்ள 'அம்' என்பதும் கன்னடத்தில் இரண்டன் உருபாக உள்ள 'அம்' என்பதும் முற்றிலும் தொடர்பற்றவை. கன்னட உருபாகிய 'அம்' என்பதன் அடிநிலை வடிவம் 'அயம்' என்பதாகும். இதில் திகழும் மாரைக்கிளவி தமிழில் வருமொழி வல்லொற்றின் முன் இன வல்லொற்றாகத்

திரிகிறது. எ-டு. அவன் + அய் + ம் + பார் = அவனைப்பார். கன்னடத்தில் 'அய்' வேற்றுமையில் திரியும் யகரம் மகர மிகுதியின் முன் கெட்டு 'அம்' என்ற வேற்றுமை உருபு தோன்றுகிறது. தமிழ் நெடுங்கணக்கில் ஐகார ஒளகாரங்களை நெடிலாக ஏற்றுக் கொண்டதால் ஆய்வுகள் நேரிய முறையில் நிகழ முடியவில்லை. இதே நெடில் எழுத்துக்குத் திராவிடத்தில் இடமில்லை".

இக்கருத்து 'ஐ, ஒள' ஆகிய இரு வடிவங்களும் தேவையில்லை என்பதை வலியுறுத்துகின்றது. தேவையில்லாத வடிவங்களுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டது ஏன்? ஏன் என்ற தேடல் அவசியமானது. ஏனெனில் சங்கப் பனுவல்களில் 'ஐ' பயன்பாடு 771 இடங்கள் எனச் சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு சுட்டிக்காட்டுகின்றது. இதனடிப்படையில் நோக்கும்பொழுது இலக்கியத் தரவுகளின் அல்லது ஒலிப்பின் உந்துதல் தமிழ் நெடுங்கணக்கில் அவ்விரு எழுத்துக்களை இடம்பெறக் கட்டாயப்படுத்தியிருக்கிறது எனலாம். இன்றைய தமிழ் நெடுங்கணக்கில் 'ஸ, ஷ, ஐ, ஹ, கூடி, ~' ஆகியவற்றை வைத்துள்ளதைப் போன்று தொல்காப்பியர் காலக்கட்டத்திலும் இலக்கணக் கலைஞர்களைக் கட்டாயப்படுத்தியிருக்கலாம் எனக் கருத முடிகிறது.

தமிழ் நெடுங்கணக்கை வரிசைப்படுத்தி எந்த மரபிலக்கணமும் முன்வைக்கவில்லை. காரணம் மொழியமைப்பை நன்கு அறிந்தவர்களுக்காக அவ்விலக்கணங்கள் எழுதப்பெற்றுள்ளன. வீரமாமுனிவரின் கொடுத்தமிழில் மட்டுமே தமிழ் நெடுங்கணக்கின் வரிசைமுறை முழுமையாகப் பட்டியலிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளதென்பார் பெ.சுயம்பு (2004:41). இப்பனுவல் இலத்தீன் மொழியாளர்கள் தமிழை அறிந்து கொள்வதற்கு எழுதப்பெற்றதென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அதில் கூறவேண்டிய கட்டாயமும் தேவையானதே. தொல்காப்பியம் தொடங்கிய மரபிலக்கணங்கள் தமிழின் நெடுங்கணக்கை உயிர் + ஆய்தம் + மெய் என்றே குறிப்பிடுகின்றன. அவ்வெழுத்துக்கள் 12 + 1 + 18 என்ற எண்ணிக்கையில்தான் கூறப்பட்டுள்ளன. இதிலிருந்து உயிர் 12 எனும் பொழுது, ஐ, ஒள வடிவங்கள் தவிர்க்கவியலாத வடிவங்கள் என்பது உறுதியாகின்றது. இதனை விரித்துப் பேசினால் விரிந்து செல்லும். இது தனியாகச் சிந்தித்துத் தனி ஆய்வாகக் கொண்டு வரவேண்டும். ஏனெனில் ஐ, ஒள ஆகிய இரு ஒலி வடிவங்கள் தமிழுக்குத் தேவை இல்லை என்பது பொற்கோ (இலக்கண உலகில் புதிய பார்வை:2011), இரா.கோதண்டராமன் (தமிழெனப்படுவது:2004) ஆகியோரின் கருத்தாக அமைகின்றது.

இவ்வடிவங்கள் மலையாளத்திலும் கன்னடத்திலும் வேற்றுமை உருபுகளாக இருந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வடிவங்களே பின்பு ஐ ஆக மாற்றம் பெற்றிருக்கின்றன. அதாவது அம் என்ற வடிவமே அய் ஆகத் திரிந்திருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது. அதாமட்டுமின்றி பழந்தமிழிலக்கியங்களில் உயர்திணையில் ஐ உருபு பயன்படுத்தப்படாமல், அஃறிணையில் பயன்படுத்தப்பெற்றும் இருக்கிறது (ரா.சீனிவாசன், 1972:58). தொல்காப்பியருக்குப் பிந்தைய காலகட்டத்தில் ஐ உருபில் எவ்வித மாற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் காணமுடியவில்லை என்பதை இதன் வரலாற்றுச் செல்நெறியில் வரக்கூடிய தொல்.சொல்.71, நேம.18, நன்.295, தொ.57, இ.கொ.22, வீ.34, மு.சொ.513, சு.42 (காண்க - பின்னிணைப்பு-2) ஆகிய பதிவுகள் காட்டுகின்றன. இப்பதிவுகளுள் ஒன்றுகூட இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாகிய ஐ என்பதைத் தவிர மாற்று வேற்றுமை உருபுகளை அடையாளம் காட்டவில்லை. இதிலிந்து ஐ எனும் உருபானது எந்தக் காலத்திலும் மாறாத உருபாக இருந்துள்ளது என்பதை அறியமுடிகிறது. இவ்வுருபு எவ்வகைச் சொற்களுடன் இணைந்து பொருள் தெளிவை அளிக்கிறது என்பதை நோக்குதல் வேண்டும். தொல்காப்பியர் எழுதிய

நூற்பாவிடற்கு விளக்கம் அளித்த பழைய உரையாசிரியர்களின் எடுத்துக்காட்டுக்களை முதலில் காண்போம்.

இளம்.: மரத்தைக் குறைத்தான், குழையையுடையன்

சேனா.: குடத்தை வனைந்தான், குழையை உடையன்

நச்.: குடத்தை வனைந்தான், குழையையுடையன்

கல். : மரத்தைக் குறைத்தான், குழையையுடையன்

தெய்வ.: குடத்தை வனைந்தான், வனைதலைச் செய்தான்

இதன்மூலம் இளம்பூரணரின் விளக்கத்தைப் பின்பற்றியே பின்னர் வந்த உரைஞரும் விளக்கமளித்துள்ளமை வெளிப்படுகிறது. இவர்களுள் வடமொழி மரபு கொண்டு விளக்கம் தருபவர் சேனாவரையர். அவர்கூட இரண்டாம் வேற்றுமை உருபை விளக்குவதற்குத் தூயமொழிச் சொற்களைக் கையாண்டுள்ளார் என்பது சிந்திக்க வைக்கிறது. இச்சான்றுகளில் இடம்பெறும் மரம், குழை, குடம்; குறைத்தான், குழையையுடையன், வனைந்தான், செய்தான் ஆகிய சொற்கள் பிறமொழியிலிருந்து கடன்பெற்ற சொற்கள் கிடையாது. ஆதலால்தான் அவ்வெண்ணம் (தூய மொழிச் சிந்தனை) மேலும் வலியுறுகிறது.

இது பொது இயல்புதானே (இரா.அறவேந்தன்:மதிப்பீட்டுரை) என்ற எண்ணம் மேலிட்டாலும் சேனாவரையர் மொழித் தூய்மையைப் பேணுவதில் மெனக்கெட்டுள்ளார் எனலாம். ஏனென்றால் தோராயமாக கி.பி. ஒன்றிற்குப் பிறகு பிறமொழிகளுடனான உறவு மேலோங்கியிருக்கிறது. ஆதலால், மொழியிலும் மாற்றம் நிகழ்ந்திருக்கிறது. அம்மாற்றமே 'மணிப்பிரவாளம்' என்றொரு வடிவம் உருவாவதற்கும் வழியமைத்துத் தந்திருக்கிறது. இருப்பினும் தொடர்களின் அமைப்பு தமிழ் இலக்கணத்தைத் தழுவினே அமைந்திருக்கிறது (மு.வை.அரவிந்தன் 2013:484). அதனால்கூட சேனாவரையருக்கு அவ்வெண்ணம் எழுந்திருக்கலாம் எனும் எண்ணம் வலுப்பெறுகிறது. சேனாவரையர் வாழ்ந்த காலகட்டம் மிதமிஞ்சிய வடமொழிக் கலப்பு நிகழ்ந்தமையாக வரலாறு கூட்டுகிறது. அப்படிப்பட்ட சூழல்கூட மொழித்தூய்மைக்கு, அதாவது தொல்காப்பியரின் சிந்தனைக்கு மாற்றாக உரையெழுதவில்லை என்பது கவனத்திற்குரியது. இங்கு மு.வை.அரவிந்தன் குறிப்பிட்டிருக்கும் மணிப்பிரவாள மொழிநடையின் தொடரமைப்புக் குறித்த கருத்துக் குறிப்பிடத்தக்கது. அக்கருத்து வருமாறு:

"மணிப்பிரவாள நடையில், வாக்கியங்களின் அமைப்பு தமிழ் இலக்கணத்தைத் தழுவினே அமைந்துள்ளது. தமிழ் இலக்கணங்களைப் போற்றியே வந்தது. ஆனால், தமிழ்மொழியுடன் இதற்குமுன் கண்டிராத அளவுக்கு வடமொழிச் சொற்களையும் தொடர்களையும் கொண்டுவந்து கலந்துவிட்டது. வடமொழிச் சொற்களைத் தமிழ்மொழியுடன் ஒலிமுறைக்கு ஏற்றவாறு அமைத்து வழங்க வேண்டும் என்ற தொல்காப்பியரின் ஆணையை மறந்துவிட்டு, வடசொற்களை எவ்வித மாற்றமும் செய்யாமல் வடமொழி ஒலிமுறைப்படியே எழுத முற்பட்டனர். இதன்விளைவாய்த் தமிழ்மொழியில் இல்லாத ஒலிகளுக்கு வரி வடிவம் காணும் தேவை ஏற்பட்டது. வடமொழிச் சொற்களை அவற்றிற்குரிய ஒலியின்படி வழங்கும் முயற்சி கிரந்த எழுத்துக்களைத் தமிழில் தோற்றுவித்தது. ஐ, ஷ, ஸ, ஹ, ஶ ஆகிய வடமொழி எழுத்தொலிகள் கிரந்த வடிவில் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டன. வடசொற்களையும் தொடர்களையும் கிரந்த எழுத்திலும், தமிழ் மொழியைத் தமிழ் எழுத்திலும் எழுதலாயினர். மணிப்பிரவாள நடை இவ்வாறு

ஒலியிலும், வரி வடிவிலும், சொற்களிலும் கலப்பு அடைந்து, தனி இயல்புடன் உருவாயிற்று" (ப.484).

எடுத்துக்கொண்ட தலைப்புக்கும் இக்கருத்திற்கும் என்ன தொடர்பு? (இரா.அறவேந்தன்:மதிப்பீட்டுரை) என வினவலாம். தொடர்பு உண்டு. மொழியைத் தூய்மை நோக்கில் சிந்திக்கும் இலக்கண, உரையாளர்களை அடையாளப்படுத்த இதுபோன்ற தரவுகள் வலுவடையதாக அமையும். ஏனெனில் வரலாற்று நோக்கில் மொழி கலப்பும் தன்மையைக் காணவேண்டும். அதாவது மொழி காலந்தோறும் மொழிக்கலப்புப் பெற்றே வளர்ந்து வருகிறது. அது தவிர்க்க முடியாத ஒன்று. இருப்பினும் அதிலிருந்து ஒரு மொழி தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்ளவேண்டிய நிலையையும் ஏற்படுத்திக் கொள்கிறது. இங்கு அ.முத்துலிங்கம் அவர்தம் குறிப்பு உணரத்தக்கது.

"... நாங்கள் உண்மையில் சிரமப்பட்டது சூடான் நாட்டில்தான். அங்கே அரபு மொழி பேசினார்கள். ஆங்கிலக் கலப்பில்லாத சுத்தமான அரபு மொழி என்றால் அதை அங்கேதான் பார்க்கலாம். மற்ற நாடுகளில் கார், சைக்கிள், பாங், ஹொட்டல், ரோடு போன்ற வார்த்தைகளை ஆங்கிலத்தில் சொன்னால் புரிந்துகொள்வார்கள். ஆனால், சூடானில் கார் என்று சொன்னால் புரியாது, பிளேன் என்று சொன்னால் புரியாது, ஹொட்டல் என்று சொன்னால் புரியாது. அரபு மொழியில்தான் சொல்ல வேண்டும். நிறைய அங்கே சிரமப்பட்டோம். ஒரு புது ஆங்கில வார்த்தை வந்தால் உடனுக்குடன் எப்படி ஓர் அரபு வார்த்தையை உண்டாக்கிவிடுவார்களோ தெரியவில்லை. ஆச்சரியமாக இருந்தது" (தமிழ் மொழிக்கு ஒரு நாடில்லை, ப.103).

இக்கருத்து உணர்த்துதல்வழி ஓர் இலக்கணப் பனுவலுக்கு உரை எழுதும் கடமையை விட, ஒரு மொழியப் பனுவலுக்கு உரை எழுதுகிறோம் என்ற கடப்பாடு சேனாவரையர் போன்ற உரைஞர்களுக்கு இருந்துள்ளது எனலாம். இப்பின்புலத்தைக் கருத்தில் கொண்டு, தமிழ் இலக்கணங்கள் தூயமொழிச் சொற்களுக்குத்தான் விதிவகுத்துள்ளன எனக் கருதமுடிகின்றது.

தமிழ் இலக்கணங்களைப் பொறுத்தவரையில் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபானது தமிழ்ச் சொற்களுடன் இணைந்து பொருள் தெளிவைத் தரும் எனும் நிலையிலிருந்து மாற்றிக்கொள்ளவில்லை எனலாம். இதனைத் தொல்காப்பியக் கருத்தியலுக்கு விளக்கம் தந்த கி.பி.11 முதல் கி.பி.17ஆம் நூற்றாண்டுக்கு இடைப்பட்ட உரைஞர்களால் எடுத்தாளப்பெற்ற சான்றுகள் தூயமொழிச் சொற்களாகவே அமைந்துள்ளமையைக் கொண்டு அறியலாம். அவற்றுள் மட்டுமின்றிப் பிற்காலத்தில் எழுந்த இலக்கணப் பனுவல்களுக்கு அளித்த சான்றுகளிலும் இம்முறையே பின்பற்றப்பட்டுள்ளன. அதனைப் பின்வரும் சான்றுகள் காட்டும்.

நேமிநாதத்தில்

உரைக் காக்கும், அறத்தை நோக்கும், அரிசியை அளக்கும்,
அடைக்காயை எண்ணும், குழையை யுடையன், பொருளை இலன்
(2009:89)

எனவும், நன்னூல் விருத்தியரையில்

குடத்தை வனைந்தான், உடைத்தான், அடைந்தான், துறந்தான்,
ஓத்தான், உடையான், எறும்பை மிதித்து வழியைச் சென்றான்,
பசும்புல்லை மிதித்துப் பலவூரையடைந்தான், தூளோடு
கூழையுண்டான், நஞ்சினைக் கலந்த பாலைக் குடித்தான்,

கத்தரிக்காயையும் புழுவையுங் கறித்தான், பதரையும் நெல்லையும்
பணத்திற்குக் கொண்டான் (1947:201)

எனவும், நன்னூல் தம்பிரானுரையில்

அறத்தை ஆக்கினான், நூலைக் கற்றான், மரத்தை அறுத்தான்,
வீட்டை விட்டான் பொன்னை ஒத்தான், புலியைப் போன்றான்,
அருளை உடையான், கொடையை உடையான் (ப.167)

எனவும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. இவை செய்யுள் வடிவ பனுவல்களின் ஒருமொழிய விளக்கமுறைகள். உரைநடை வடிவ, பிறமொழியாளர்களுக்காக எழுதப்பெற்றிருக்கும் ஒப்பு இலக்கண நூல்கள் ஆகியவற்றிலும் இப்போக்கே அமைந்துள்ளது. அவை வருமாறு:

இலக்கண வினாவிடை நூலில்

குடத்தை வனைந்தான் (ப.44)

எனவும், தமிழ் இலக்கண நூல் சுருக்க வினாவிடை (A first catechism of Tamil grammar) நூலில்

மனிதனை, தந்தையை, மரத்தை, வீட்டை (1985:32)

எனவும், இலக்கணச் சுருக்கத்தில்...

குடைத்தை வனைந்தான், கோட்டையையிடித்தான், உரை
யடைந்தான், மனைவியைத் துறந்தான், புலியை யொத்தான்,
பொன்னை யுடையான் (ப.108)

எனவும், நன்முறைத் தமிழ் இலக்கணத்தில்

கோட்டையைக் கட்டினான், வீட்டை அடைந்தான், புலியைப்
போன்றான், பொன்னை உடையான் (1933:55)

எனவும், First lessons in Tamil Grammar (இளைஞர் ஆரம்ப இலக்கண போதம்) நூலில்

பெரியோரைப் போற்று, வீட்டைச் சுத்தம் செய் (1934:19)

எனவும் தரப்பெற்றுள்ளன. தமிழில் ஐ உருபு தாயமொழிச் சொற்களுடன் இணையும் உருபு என்பதை இதுவரை விளக்கப்பெற்ற கருத்துக்கள் வழியும், காட்டப்பெற்ற சான்றுகள் வழியும் உணரமுடிகின்றது. அப்படி எனில் ஏனைய உருபுகள் பிற மொழிகளுடன் இணைகின்றனவா (இரா.அறவேந்தன்:மதிப்பீட்டுரை) எனும் எண்ணம் தோன்றலாம். இங்கு அதைப் பற்றி விளக்குவது நோக்கமில்லையென்றாலும் சில சான்றுகளைப் பார்த்து விட்டுச் செல்வது ஆய்வுக்கு மேலும் வலிமை சேர்க்கும். எனவே, சேனாவரையர் பிற உருபுகளுக்கு அளித்துள்ள சான்றுகள் மட்டும் இங்குக் காட்டப்பெறுகின்றன.

முன்று: கொடியொடு துவக்குண்டான், ஊசியொடு குயின்ற தூசும் பட்டும்
அகத்தியனாற் றமிழரைக்கப்பட்டது வேலானெறிந்தவன்...

நான்கு : அந்தணர்க் காவைக் கொடுத்தான் மாணாக்கற்கு
நற்பொருளுரைத்தான்...

ஐந்து : கருவூரின் கிழக்கு, இதனினூங்கு காக்கையிற் கரிது களம்பழம்,
இதனின் வட்டமிது...

ஆறு : எள்ளது குப்பை, படையது குழாம், சாத்தனது நிலைமை...

ஏழு : தட்டுப்புடைக்கண் வந்தான் மாடத்தின் கண்ணிருத்தான், கூதிர்க்கண்
வந்தான்.

இதில் இனிவரும் காலங்களில் அல்லது பிறமொழிகளின் கலப்பு மிகுந்த காலத்தில் இதற்கெனத் தனி வரையறையை இலக்கணப் புலவர்கள் மேற்கொண்டனரா என்பதை அறிதல் வேண்டும். ஏனெனில் களப்பிரர், பல்லவர், முகம்மதியர், மராட்டியர், ஆந்திரர் எனப் பல்வேறு படையெடுப்புகளும் அரசியல் மாற்றங்களும் தமிழ்நாட்டில் நிகழ்ந்துள்ளன. அதில் பல்வேறு மொழிச் சொற்கள் கலந்துவிட்டன. இப்படிப்பட்ட சூழலில் இதைத் தமிழ்மொழிக்குரிய கோட்பாடு என எவ்வாறு வரையறுப்பது? சான்றாக,

1. மாதேஸ்வரன் அவதானிப்பதைப் பார்த்தேன்.

2. மாதேஸ்வரனைப் பார்த்தேன்.

3. ப்ரகாசைப் பார்த்தேன்.

என்ற மொழிப்பயன்பாடுகளைக் காட்டலாம். இது இற்றைக் காலத்தில் மிகுதி. அப்படியெனில் அந்த விதிகள் இக்கலப்புச் சொற்களுக்குப் பொருந்தி வரும் எனக் கொள்ளலாமா? பொருந்தி வரும் எனில் ஒலியியல் அடிப்படையிலும் புணர்ச்சி அடிப்படையிலும் அடையும் மாற்றங்களையும் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். இது குறித்துத் தனியே சிந்திக்கலாம்.

வேற்றுமை உருபு மாற்றத்தை எந்த இலக்கண நூலாரும் உரைஞரும் குறிப்பிடவில்லை. இருப்பினும் நச்சர் மட்டும் "பெயரிய என்பது கவிரம் பெயரிய (அகம்.198:15) என்றாற் போல நின்றது" எனச் சான்று காட்டிச் (2009:115) செல்கிறார். எனவே 'அ' என்ற வேற்றுமை உருபு இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாகச் சங்ககாலத்தில் இருந்தமை வெளிப்படாது. இது பின்பு சாமிநாத தேசிகர் காலத்தில் (தி.வே.கோபாலையர் 1990:131) ஆறாம் வேற்றுமை உருபாகக் கருதப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

"அய் (=ஐ) என்பது அ, எ, இ எனத் திராவிட மொழிகளில் திரிபு. நுனய் (=நுனை) > நுனி, பனய் மரம் > பனமரம் (பேச்சுத் தமிழ்) கன்னடத்தில் மொழியிறுதி அய் (=ஐ) எகரமாகத் திரியும். தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் ஏகர இடைச்சொல் மொழியிறுதியில் எகரத்தைச் சார்க்கொலி (Allophone)யாகக் கொண்டுள்ளது. எந்த மொழிச் சொல்லாயினும் வேற்றுமை திரிபு மாறாது. எனவே தூய சொல் என்பதை ஏன் வலியுறுத்த வேண்டும். எ-டு. வேலை எறி, வேதத்தை கலை, ஜன்னலைத் திற" (இரா.கோதண்டராமன்:மதிப்பீட்டுக் கருத்து). இதற்கு ஒரு காரணத்தைக் கூறலாம். தமிழ் தவிர்த்த பிற திராவிட மொழிகளின் பெரும்பான்மையான இலக்கணங்களில் தூயசொல் - பிறசொல் என்ற சிந்தனை பிரித்துப் பார்க்கப்படுகின்றது. ஆனால் தமிழிலக்கணங்களில் வீரசோழியம், இலக்கணக்கொத்து, பிரயோக விவேகம் ஆகிய வடமொழி மரபுசார் இலக்கணப் பனுவல்களில் மட்டும் பார்க்கப்படுகின்றன. அதனை மிக விரிவாகப் பேசுவதைக் காணலாம்.

வீரசோழியம், இலக்கணக்கொத்து, பிரயோக விவேகம் ஆகிய இலக்கணப் பனுவல்களின் விளக்கமுறைகளிலும் அவ்வேற்றுமை தூயமொழிச் சொற்களுக்குப் பின்பே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அதனைப் பின்வரும் சான்றுகள் எடுத்தியம்பும்.

வீரசோழியம் பெருந்தேவனார் உரையில்...

சாத்தனை அழைத்தான், கொற்றியைக் கொடுத்தான், கடலை நீந்தினான் (ப.31)

எனவும், இலக்கணக்கொத்தில்

வழியைச் சேறல், ஊரை அடைதல், கூழை உண்டல், பாலைக் குடித்தல், கத்தரிக்காயைக் கறித்தல், நெல்லைக் கோடல், ஏறும்பை மிதித்தல், பசும்புல்லை மிதித்தல், துகளை உண்ணுதல், நஞ்சினைக் குடித்தல், புழுவைக் கறித்தல், பதரைக் கோடல் (ப.150)

எனவும், பிரயோக விவேகத்தில்

பாயை நெய்தான், பொன்னை ஆசைப்பட்டோர் வறியோர், நஞ்சை உண்டான், சோற்றை உண்டான், வேலையைப் பிரித்தான், சோற்றைக் குழைத்தான், தீக்கனாவைக் கண்டான் (ப.63)

எனவும் கையாளப்பட்டுள்ளன. இம்முன்று நூல்களும் சமசுகிருத மரபைத் தமிழுக்குத் தரும் நோக்கில் எழுதப்பட்டவை. இருப்பினும் அதில் கூட தமிழ் மரபை மறுத்துக் கூறப்படவில்லை என்பது கவனத்திற்குரியது. அதாவது பிறமொழிச் சொற்களுடன் இணைந்து அவ்வேற்றுமை உருபைப் பயன்படுத்தவில்லை என்பதாகும். இங்கு அ.சண்முகதாஸ் கருத்து நினைவிற்கொள்ளத்தக்கது.

வீரசோழியம், பிரயோக விவேகம், இலக்கணக்கொத்து ஆகியற்றின் ஆசிரியர்களே தமிழ் வேற்றுமை அமைப்பினை வடமொழி வேற்றுமை அமைப்புடன் தொடர்புறுத்தி இலக்கணஞ் செய்துள்ளனர். இவர்களுள் காலத்தால் முந்தியவர் வீரசோழியகாரராவர். வேற்றுமை உருபுகளை 'பிரத்யயம்' எனக் கூறும் வீரசோழியகாரர் தமிழ் முதலாம் வேற்றுமைக்கு சு, ஆர், ஆர், ஆர்கள், கள், மார் என்னும் உருபுகளும் ஒதியுள்ளார். தொல்காப்பியரும் நன்னூலாரும் 'திரிபில் பெயர்' முதலாம் வேற்றுமை எனக் கொண்டனர். இதனால், முதலாம் வேற்றுமைக்கு அவர்கள் உருபு எதுவும் கூறவில்லை. ஆனால், வீரசோழியகாரரோ உருபுகள் கூறுகின்றார்... முதலாம் வேற்றுமையினை வட மொழி அடிப்படையிலே விளக்கும் போக்கினைப் பிரயோக விவேகத்தார் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. தமிழ் முதலாம் வேற்றுமைக்குச் சமஸ்கிருத நெறியிலே விளக்கங் கொடுப்பதை அவர் கண்டித்துள்ளார் (1982:169-170).

எழுவாய் வேற்றுமைக்கு வீரசோழியம் பட்டியலிலும் எந்த உருபும் ஏற்புடையதன்று. ஆனால் பிற வேற்றுமை மொழிக்கு வீரசோழியம் அவ்வாறு குறிப்பிடுகிறதா? (இரா.கோதண்டராமன்.மதிப்பீட்டுரைக்கருத்து) என வினவும் பொழுது இல்லை என்ற பதிலே கிடைக்கின்றது. எனவே, இக்கருத்தியலை நோக்கும்பொழுது சமசுகிருத மரபுடன் தமிழ் மரபை ஒப்புநோக்கி விளக்கினாலும், தமிழ் மரபு தனித்தது என்பதை அப்புலவர்கள் உணர்ந்திருக்கலாம் எனக் கருத இடந்தருகிறது. ஆயின், தமிழிலக்கணங்களில் விளக்கப்பெற்றிருக்கும் இரண்டாம் வேற்றுமைக்கான விளக்கம் தாய தமிழ் மொழிக்குரியது எனலாம்.

தெலுங்குமொழி பன்னெடுங்காலமாகத் தமிழுடன் நெருங்கிய உறவு வைத்துள்ளது. இதனைப் பல ஆய்வுகள் தெளிவுபடுத்தியுள்ளன. இம்மொழியின் முதல் இலக்கணமாக இருப்பது ஆந்திர சப்த சிந்தாமணியாகும். இது கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டது. இதற்குப் பின்பு இலக்கண வளத்தில் அம்மொழி சிறப்புற்றது. ஏறக்குறைய இருநூற்று ஐம்பது இலக்கண நூல்களுக்குமேல் எழுதப்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இருப்பினும் இங்கு ஆந்திர சப்த சிந்தாமணி (கி.பி.11), ஆந்திர பாசா பூசணம் (கி.பி.13), பாலவியாகரணம் (கி.பி.1858) ஆகிய நூல்களில் காணப்படும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு குறித்து நோக்கப்படுகிறது.

கூர்சி ல நு நயோப⁴ வேத்³ த்³ விதியாது (ஆந்.சிந்.அசந்.2)

நு வர்ணம்பு - த்விதீய (பா.வி.தத்சம.2)

இவ்விரு நூற்பாக்களை நோக்கினால் தெலுங்கு மொழியில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தை உணரலாம். இங்கு ஒரு கருத்தைக் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். நன்னயா (கூர்சி, ல, நு, நி) கூறிய இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகளைப் (நன்னயா பாரதத்தில் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுப் பயன்பாட்டை ஒப்புநோக்கினால் இதற்குப் பதில் கிடைக்கலாம் - து.சேதுபாண்டியன்:கருத்துரை) பெரும்பான்மையான இலக்கணங்கள் ஏற்கின்றன.

சின்னயசூரி அதிலிருந்து மாறுபட்டு நிற்கிறார். இது அவர் தமிழ் (திராவிட மொழி) மரபைச் சார்ந்து இருக்கிறார் என்பதைக் காட்டுகிறது.

தெலுங்கில் முதல்(எழுவாய்) வேற்றுமைக்கு டு, மு, வு, லு ஆகிய வேற்றுமை உருபுகள் பயன்படுத்தப்பெறுகின்றன (பா.வி.தத்சம.1). இதே தன்மையைத் தமிழிலக்கணங்களாகிய வீரசோழியம், பிரயோக விவேகம் ஆகிய பனுவல்களிலும் காணப்படுகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இது சமசுகிருத மரபு சார்ந்ததாகும். இங்கு அ.செல்வராசுவின் கருத்து நினைக்கத்தக்கது.

தமிழ் இலக்கண மரபில் எழுவாய் வேற்றுமைக்கு உருபு குறிக்கப் பெறுவதில்லை. 'எழுவாய் வேற்றுமை பெயர் தோன்று நிலையே' என்று தொல்காப்பியமும் (சொல்.544), 'எழுவாய் உருபு திரிபில் பெயரே' என்று நன்னூலும் (நூ.295) சுட்டியுள்ளன. இவ்விரு நூல்களையும் பின்பற்றிய பிற்கால நூல்களும் எழுவாய் வேற்றுமைக்கு உருபு கூறவில்லை. வடமொழி மரபைப் பின்பற்றியுள்ள வீரசோழியம், பிரயோக விவேகம் ஆகிய இரு நூல்களும் முதல் வேற்றுமைக்கு உருபுகளைச் சுட்டியுள்ளன. வீரசோழியம் சு, அ; என்ற இரண்டும் ஆண்பால், பெண்பால், ஒன்றன்பால் ஆகிய முன்றிற்கும் உரியனவாகவும், சு, கள் ஆகியன பலர்பாலுக்கு உரியனவாகவும் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன. மேலும் அர், ஆர், அர்கள், ஆர்கள், கள், மார் என்ற ஆறுருபுகளும் ஒருவனைச் சிறப்பித்த சொல், ஒருத்தியைச் சிறப்பித்த சொல், ஒன்றைச் சிறப்பித்த சொல் ஆகியவற்றின் பின்னர் வரும் என்றும் விளக்கப்பெற்றுள்ளன. பிரயோகவேகமும் இதனையே பின்பற்றியுள்ளது. ஆனால் இலக்கணக் கொத்து எழுவாய் வேற்றுமை தொடர்பான பலரது கருத்துக்களைத் தொகுத்துரைத்துள்ளது (நூ.25). இவ்வாறு தொகுத்துரைக்கும் முறை பிற நூல்களில் காணப்பெறவில்லை (சுவாமிநாத தேசிகரின் இலக்கண நோக்கு நிலை, 2003:52).

ஆனால், இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு இப்படிப்பட்ட விளக்கமுறை தெலுங்கில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

இலக்கணப் பனுவல்கள்	இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகள்
ஆந்திர சப்த சிந்தாமணி (கி.பி.11)	கூர்சி, ல, நு, நி
ஆந்திர பாசா பூசணம் (கி.பி.13)	நு
பாலவியாகரணம் (கி.பி.1858)	நு
சுலப வியாகரணம்	நின், நுன், லஞ், கூர்சி, கு ³ ரி(றி)ஞ்சி

இவ்வட்டவணையின் மூலம் ஒரே நேர்கோட்டில் இவ்விலக்கணக் கருத்தியல்கள் செல்லவில்லை என்பதை உணரக்க முடிகிறது. ஆந்திர சப்த சிந்தாமணி, ஆந்திர பாசா பூசணம், பாலவியாகரணம் ஆகிய முன்றும் நன்னயா, திக்கனா, திம்மனா போன்றோர் எழுதிய பழம்பெரும் இலக்கியங்களைத் தரவுகளாகக் கொண்டுள்ளனர். இருப்பினும் இவ்வேறுபாடு நிகழ்வதற்கான காரணத்தைத் தனித்து ஆராய்தல் வேண்டும். சின்னயசூரி காலத்தில் நு என்ற ஒரு வேற்றுமை உருபு இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாக எண்ணப்பட்டது. இது பிற்காலத்தில் நின், நுன், லஞ், கூர்சி, கு³ரி(றி)ஞ்சி (ஸுலப வ்யாகரணம், ப.7; தெலுகு வ்யாகரணமு, ப.30) எனப் பார்க்கப்படுகிறது. இவற்றுள் "கூர்சி, குறிஞ்சி இரண்டும் வேற்றுமை உருபுகளா? இவை தமிழில் குறித்து என்பதற்கு

நிகரானவையாகும். இவை இரண்டன் உருபினை அடுத்து நிகழும் சொல்லுருபுகளாகும். எ-டு. வாடி³னி (=அவனை), குறிஞ்சீஇ (குறித்து) நாகு (எனக்கு) தெலுஸு(னு)".

பாலவியாகரணம் நு உருபை மட்டுமே காட்டுகின்றது. இந்நாலுள் இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு அளித்திருக்கும் சில விளக்கத்தைப் பின்வரும் நூற்பாக்கள்வழி அறிந்துகொள்ளலாம்.

1. ஓ³மந்தம்பீ மீதீ நுவர்ணகம்பீ நுத்வம்பீந கீத்வம்பீகீ³ (பால.வி.தத்ச.25)
(ஓ³கரத்தின் மீது நு உருபு வர, நுகரம் நிகரமாகும்)
எ-டு. ரமு + னு = ராமுனு > ராமுனி
2. இகாரம்பீ மீதீ கு-நு-வு கீரியா விபீக்தால யுத்வம்பீந கீத்வம்பீகீ³
(பால.வி.தத்ச.26)
(இகரத்தின் மீது கு-நு-வு வினை வேற்றுமையால் உகரம் இகரமாகும்)
எ-டு. ஹாரினி, ஹாரிகினி - வாரினி, வாரிகினி
3. உகார ஓ³காரம்பீல கந்தீ³ வர்ணகமு பரம்பீகீ³நபு³ நுகா³கமம்பீகீ³
(பால.வி.தத்ச.28)
(உகர ஓ³காரங்களில் உருபு வரும்போது நு தோன்றும்)
எ-டு. ராமுநகுனு, விஷ்ணுநகுனு
4. ஆக³ம மு-வு வர்ணம்பீல கந்தீ³ வர்ணகமு பரம்பீகீ³நபு³ நுகா³கமம்பீ³
விபா³ஷ்நகு³ (பால.வி.தத்ச.30)
(தோன்றல் விகாரத்தில் மு-வு எழுத்துக்களில் உருபு வரும்போது நு தோன்றல் விபாசமாகும்)
எ-டு. வனமுநந்தீ³னு, வனமந்தீ³னு
5. பஹுத்வம்பீந தீ³விதீயாதீ³ விபீக்தாலகு லடா³கீ³மம்பீகீ³ (பால.வி.தத்ச.31)
(பகுவம் இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு ல தோன்றும்)
எ-டு. ராமுலனு, ராமுலசேதனு

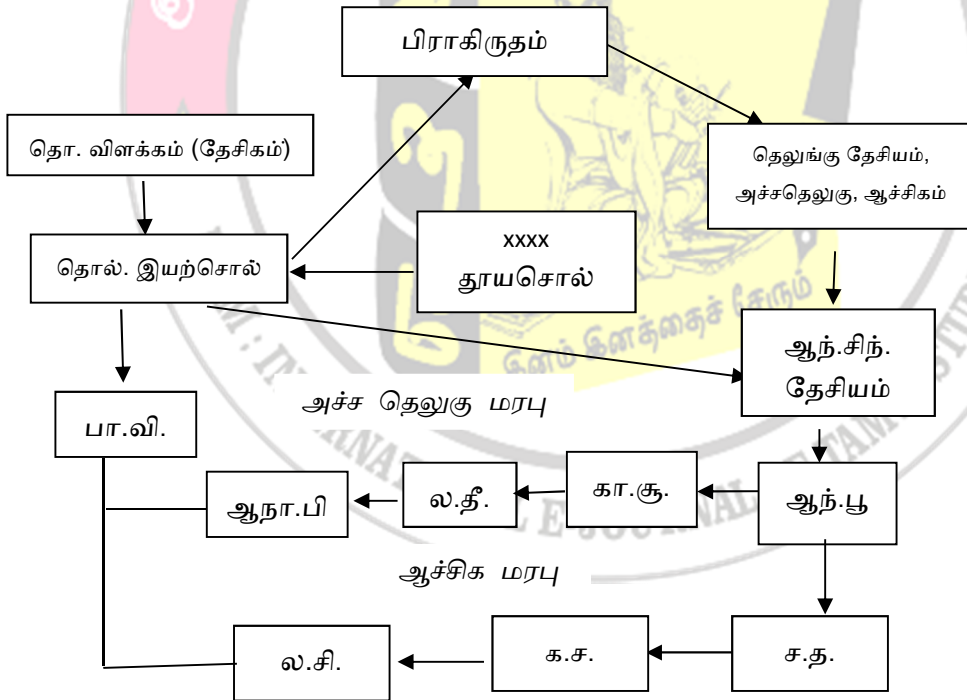
இவ்விதிகள் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாகிய நு மொழிக்கிடையே ஏற்படுத்தும் மாற்றத்தைக் காட்டுகின்றன. இதில் உருபு திரிபைக் காணமுடிகிறது. அதனை மேற்காட்டிய முதல் விதி சுட்டிக்காட்டும்.

இவ்விதிகளில் நு > நி ஆக மாறும் எனவும் நி > நு ஆக மாறும் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளன. இதில் எது சரியான அடிப்படை என்பதில் குழப்பம் நிலவுகின்றது. நு > நி ஆகத் திரிபதற்கு வாய்ப்பில்லை. எ-டு. ராமுநி > ராமுநு. இந்த மாற்றம் உயிரொலி இயைபின் தாக்கமாகும். தமிழில் கலிமும் > கலுமும் என்பது இதனைப் போன்றது. உயிரொலி இயைபு (Vowel Harmony) எனும் கலைச்சொல் மு.வ. என்பவரால் மொழிநூலில் பயன்படுத்தப்பெற்றுள்ளது. இதனைச் சேய்மைத் திரிபு (Distant Assuribation) என்றும் கூறலாம். மு.வ. இத்தகைய திரிபுக்கு, கத்திக்கு > கத்திக்கி என்பதை எடுத்துக்காட்டுவார். தெலுங்கில் உயிரொலி இயைபு அதாவது சேய்மைத் திரிபு மிகுதியாக உள்ளது. இதனால் இந்த மொழியை Italian of the east என்றும் கூறுவதுண்டு. தெலுங்கு இலக்கணிகள் இதனை எந்த அளவுக்குக் கருத்தில் கொண்டுள்ளனர்? ஏனெனில் காலுநி > காலுநு (காலு = கால், இது தாய திராவிடச் சொல்) எனவும் காலுநி > காலினி எனவும் திரிய வாய்ப்புண்டு. இதுவும் உயிரொலி இயைபின் தாக்கமே (இரா.கோதண்டராமன்:மதிப்பீட்டுரைக் கருத்து). இது மொழி முழுமையான விளக்கமின்மை எனும் கருத்தியலை வெளிக்காட்டுகின்றதென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இருப்பினும் இவ்விதிகளுக்குக் காட்டப்பெற்ற சான்றுகள் தற்பவச் சொற்களாக இடம்பெறுகின்றன. இதன்பின்பே அவ்வுருபு பயன்படுத்தப்பெறுவது இங்குக் கவனத்தில் கொள்ளப்பெறுகிறது. அதனை ராமுனி, பா⁴ர்க³வுனி எனவரும் சான்றுகள் எடுத்தியம்பும். இவ்விரு சான்று சொற்களும் முறையே ராம:, பா⁴ர்க³வ் என்ற சமசுகிருத மூலத்திலிருந்து தெலுங்கிற்கு வந்தவை. இதனைப் பின்வரும் விதிமூலம் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

ரு¹ரு¹லு¹லு¹ விசர்க க²ச²ட²த²ப² க⁴ஜ²ட⁴த⁴ப⁴ ஙருஷ¹ஸ¹லு சமஸ்கிருத சமம்புலநு கூடி³ தெலுகு³ந வ்யவஹரிம்ப³டு³ (பால.வி.சஞ்.4)

இவ்விதியில், ரு¹ ரு¹ லு¹ லு¹ விசர்க க² ச² ட² த² ப² க⁴ ஜ² ட⁴ த⁴ ப⁴ ங ரு ஷ¹ ஸ¹ ஆகிய எழுத்துக்களை முதலாகக் கொண்ட சொற்களின் மூலம் சமசுகிருத மொழிக்குரியவை என்பது தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக, இவ்விரு நூல்களின் விளக்கமுறைகள் தெலுங்கு, சமசுகிருத, பிராகிருதக் கோட்பாடுகளை உள்வாங்கி உருவானவை எனலாம். ஆனால், தெலுங்கு தனித்தியங்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தது எனக் கேதனா நம்பினார். ஏனெனில் அச்ச என்ற மரபு கேதனா காலத்தில்தான் உருப்பெறுகிறது. அச்ச என்பதற்குத் தூய என்பது பொருள். அவ்வாறெனில் தெலுங்கு சமசுகிருதம், பிராகிருதம் போன்ற மொழிகளில் இருந்து தனித்துவம் பெற்றது என்பதை இது மறைமுகமாகக் காட்டுகிறது. இதன் மரபு நீட்சியில் 'ஆச்சிக பரிச்சேதம்' எனும் தனித்த இயல் பகுப்பைத் தெலுங்கு இலக்கணப் புலவர்கள் தந்திருப்பது கூடுதல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் கருத இடமளிக்கிறது. இதன் மரபு நீட்சியைச் சத்தியராஜ் வரைகோடிட்டுக் காட்டியிருப்பது (2018:296) இங்குக் கருதத்தக்கது.

தூய தெலுங்குமொழிக் கோட்பாடுகளைக் கூற எழுந்த ஆந்திர பாசாபூசணத்தில்,

கொறநு நெறநு நாகு³ கொ³லநு நாம்ரா நந
 க³லநு க³வநு கெலநு வலநு நாக³
 ப³ரகு³ ஸப்³த³முலகு பஹு³த்வசநம்பு³ல
 நுலகு கு³லு விதி⁴ஞ்செ நூத்தந³ண்டி³ (ஆந்.பா.பூ.72)

எனும் விதிக்கண் இரண்டாம் வேற்றுமையை விளக்கிச் செல்கிறார் கேதனா. இவ்விளக்கமுறையில் கொற (மேய்த்தல்), நெற (மறை), கொல (ஏரி), ம்ரா (மரம்), க³ல (இடம்), க³வ (வாயில்), கேல (பகுதி), வல (பக்கம்) போன்ற சொற்களின் பின்பு நு உருபு வரும் எனப்பட்டுள்ளது. இவை தாய தெலுங்குமொழிச் சொற்கள். இச்சொற்களின் பின்பு நு உருபு வந்துள்ளது. இதில் அவர் கருத்துன்றியமையை அறியமுடிகின்றது. இருப்பினும் சிலவிடங்களில் வரக்கூடிய நு இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு கிடையாது என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும் என உசாதேவி ஐனாவரு (2009:116) கருதுகிறார். அக்கருத்து வருமாறு:

Vrkshamu narikenu is in Accusative case meaning that 'someone cut the tree'.

Here the accusative case marker [nu] is absent.

இதே போன்ற தன்மை தமிழிலும் உண்டு. அதனை ஐகார ஈற்றுச் சொற்கள் என்பர். எ-டு. வந்தனை, வரவை, எழுதியவை, பேசியவை. வந்தமை, சென்றமை போல்வன. ஆக, தெலுங்கிலக்கணங்களில் இருவகையான போக்குகள் நிலவுவதை உணரமுடிகின்றன. ஒன்று: தற்பவ, தற்சம சொற்களுடனும் இரண்டாம் வேற்றுமையைப் பயன்படுத்துதல். மற்றொன்று: தாய தெலுங்குச் சொற்களுடன் இரண்டாம் வேற்றுமையைப் பயன்படுத்துதல். எவ்வாறிருப்பினும் தமிழிலக்கணப் புலவர்கள் ஒரே நேர்க்கோட்டில் பயணிக்கின்ற தன்மையை மேற்கண்ட விளக்கங்கள் மூலம் உணரமுடிகின்றன.

மேற்கூறிய விளக்கமுறைகளில் சில அடிப்படைப் பிரச்சினைகளை இங்கு நோக்க வேண்டும். அவற்றை இரண்டு நிலைகளில் விளக்கலாம். ஒன்று: திராவிட மொழிகளில் நெடுங்கணக்கு வைப்புமுறை. மற்றொன்று: உயிரொலி இயைபு.

திராவிட மொழிகளில் நெடுங்கணக்கு வைப்புமுறை

தமிழின் தொடக்கக்கால எழுத்து முறைகளில் ஐ, ஔ பயன்பாடு இல்லை. இதனைத் தொல்லெழுத்துச் (இதுவரை கிடைக்கப்பெற்றதன் அடிப்படையில்) சான்றுகள் தெளிவுபடுத்தும். எனவே, தமிழின் எழுத்துத் தோற்றத்தை முற்காலத் தமிழ், எழுத்துக்கள், பிற்காலத் தமிழ் எழுத்துக்கள், தற்காலத் தமிழ் எழுத்துக்கள் என வகைப்படுத்திப் பார்க்கலாம். அப்படிப் பார்க்கும் பொழுது எழுத்துக்களின் நெடுங்கணக்கில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை உணரலாம். இங்கு ஐ, ஔ ஆகிய இரண்டும் தமிழ் நெடுங்கணக்கில் அசோகர் காலத்திற்குப் பின்பு சேர்ந்ததாக் கருதுவர். தொல்காப்பியப் பனுவலும் அதனை உறுதிப்படுத்துகின்றன. ஏனெனில் சங்கப் பனுவல்களில் ஐ (=அய்), ஔ (=அவ்) என்ற இருவகை வடிவங்களும் பயன்படுத்தப்பெற்றுள்ளன. ஐ, ஔ என்ற இரு வடிவங்களும் ஆய்வில் தொய்வை ஏற்படுத்துகின்றன. ஆதலால் இவ்வடிவங்கள் தமிழ்மொழிக்குச் சமையானவை என்பது இரா.கோதண்டராமனின் (தமிழ்மொழிப்பெறுதல், 2004:127-131) கருத்தாகும். இது தமிழ்மொழிக்குத் தேவையில்லை என்றால் தொல்காப்பியர் தொடங்கி இன்று வரை மொழியின் கட்டமைப்பை விளக்கிய இலக்கணக்கலைஞர் ஒதுக்கியிருப்பார். ஆனால், அவ்வாறு செய்யவில்லை என்பது வரலாற்றுச் செல்நெறியில் காணக்கூடியது.

அது ஒருபுறம் இருக்கட்டும் சங்கப் பனுவல்களில் ஐ (=அய்), ஔ (=அவ்) வடிவங்களின் பயன்பாட்டை நோக்கலாம்.

ஐ - ஐ, ஐஇய, ஐங்கூந்தல், ஐது, ஐந்து, ஐம், ஐம்பால், ஐம்பாலர், ஐம்பாலான், ஐம்பெரும் பூதம், ஐயவி, ஐயன், ஐய, ஐயற்ற, ஐயன்மார், ஐயென, ஐயை, ஐயோ, ஐவகை, ஐவர், ஐவன, ஐ வனம், ஐவன வெண்ணெல், ஐ வாயறவு

அய் - இல்லை

ஔ - ஔவை

அவ் - அவ்வும்

சங்கப் பனுவல்களின் பயன்பாட்டை நோக்கும் பொழுது ஐ, ஓ ஆகிய இரு எழுத்துக்களில் ஐயின் பயன்பாடு மிகுதி. சங்ககாலத்தில் அவ்வாறிருக்கும் பொழுது, அதற்குப் பிந்தைய காலங்களில் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. அக்காலத்தைக் காட்டிலும் இன்னும் மிகுதியாகவே இருந்திருக்கும்/இருக்கும். இதனை உணர்ந்த தொல்காப்பியர் ஐ, ஓ ஆகிய இரு எழுத்துக்களின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து உயிர் எழுத்துக்களின் நெருங்கணக்கு முறைகளில் சேர்த்து விடுகிறார். எனவே, அவ்விரு எழுத்துக்களைப் பேசும் இடங்களும் மிகுதியாகவே காணப்படுகின்றன.

தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்துக்கு உரையெழுதிய இளம்பூரணரும், நச்சினார்க்கினியரும் அய், அவ் ஆகிய வடிவங்களைப் போலியாகவே கருதுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. நச்சினார்க்கினியர் எழுத்துக்களின் அறிமுக இடத்தில் கூறியிருக்கும் கருத்துச் சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

"... அ ஆ இ ஈ உ ஊ எ ஏ ஐ ஒ ஓ ஔ க் ங் ச் ஞ் ட் ண் த் ந் ப் ம் ய் ர் ல் வ் மு ள் ற் ன் எனவரும்... புணர்ச்சி மேல் ஆளுமாறு உணர்க (2017:50-51).

இது சீல எழுத்துக்கள் கூடிச் சீல எழுத்துக்கள் போல இசைக்கும் என எழுத்துப் போலி கூறுகின்றது. அகர இகரம் ஐகாரமாகும் அகரமும் இகரமும் கூட்டிச் சொல்ல ஐகாரம் போல இசைக்கும் அது கொள்ளற்க(எ-து). போல என்றது தொக்கது. (உ-ம்) ஐவனம் - அஐவனம் எனவரும். ஆகும் என்றதனால் இஃது இலக்கணமன்றாயிற்று.

இதுவும் அது. அகரமும் உகரமும் கூட்டிச் சொல்ல ஓகாரம் போல இசைக்கும் - அது கொள்ளற்க (எ-று). போல என்றது தொக்கு நின்றது. (உ-ம்) ஓளவை - அஓவை எனவரும்.

இதுவும் அது. அகரத்திம்பர் யகரப் புள்ளியும் - அகரத்தின் பின் இகரமே அன்றி யகரமாகிய புள்ளி வந்தாலும், ஐயென் நெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும் - ஐயெனப்பட்ட நெட்டெழுத்தின் வடிவு பெறத் தோன்றும் (எ-று) (உ-ம்) ஐ வனம் - அய்வனம் எனவரும். மெய் பெற என்றதனால் "(இரா.அறவேந்தன், ம.லோகேஸ்வரன்:2018).

இவ்வரைப் பகுதிகள் வடிவங்களுமே சரி என்கின்றன. அவ்விரு வடிவங்களும் தவிர்க்க இயலாதவை. ஐ, ஓ என்பவற்றை முதன்மை உருபன்களாகவும், அய், அவ் என்பவற்றை மாற்றுருபன்களாகவும் கொண்டு பார்ப்பது சரியாக இருக்கும்.

உயிரொலி இயைபு

நிலைமொழியில் இருக்கும் ஒலிக்கு ஏற்ப வருமொழி உருபு திரியும். இதனை உயிரொலி இயைபு (Harmonic sequence of vowels) என்பர். அதாவது "முன்னண்ண உயிராகிய இகரம், பின்னண்ண உயிராகிய உகரம் என்னும் இரண்டு உயிர்களுக்கும் ஏனைய உயிரொலிகளைத் தம்போல் மாற்றும் ஆற்றல் உள்ளது". எ-டு. நாளன்றி + போகி = நாளன்றுபோகி, அது + அன்று = அதாஅன்று (மு.வ., பக்.29-30).

இவ்விரு அடிப்படைகளையும் தாண்டி இலக்கண விளக்கங்களில் சிக்கல்கள் அமைந்துள்ளதென்றால், மொழியமைப்பு மாறி வருகின்றது என்பது பொருள். அது மீண்டும் மொழி முழுமையான விளக்கமின்மையை வெளிக்காட்டுகின்றது எனப் புரிந்துகொள்ளலாம்.

வரலாற்றுநிலை - சமகாலநிலை

'வரலாற்றுநிலை - சமகாலநிலை' இவ்விணையெதிர் வாய்பாடு ஒவ்வொரு இலக்கணப் பனுவல்களிலும் அமைந்துள்ளமை வலியுறுத்தப்படுகிறது. அவ்வாறெனில்

வரலாற்றுநிலை என்பது என்ன? ஒரு கருத்தியல் உடனே எழுந்து விடுவது கிடையாது. அது பல்வேறு கருத்து மோதல்களுக்குப் பிறகு உருவாவது. அவ்வாறு உருவாகும்போது அக்கருத்துக்கு ஒரு வரலாற்றுத் தன்மையைக் கொண்டு அமைந்து விடுகிறது. அக்கருத்து சமகாலத் தரவுகளையும் ஏற்று அமைந்திருந்தால், அது சமகாலத் தன்மையையும் பெற்றுவிடுகிறது. எனவே, அக்கருத்து அவ்விணையெதிர் வாய்பாட்டை உள்வாங்கியுள்ளது என நம்பப்படுகிறது. இங்கு சு.இராசாராமின் கருத்து கூடுதல் புரிதலைத் தரும்.

'இலக்கணம்' என்பதே தொல்பழங்காலப் பண்பு நிறைந்த ஒரு சொல். இதன் உருவாக்கம், எழுத்திலும் வழக்கிலும் மாற்றங்களை ஏற்று வளரும் ஒரு மொழியின் வரலாற்றுப் படிமுறை நிகழ்வைப் பதிவு செய்கிறது. இவ்வரலாற்றுப் படிமுறை நிகழ்வை 'இலக்கண மரபு' என்கிறோம். 'முன்னை மரபு', 'தொன்னெறி மரபு', 'வழக்கியல் மரபு' என்பனவெல்லாம் இம்மரபு குறித்த கருத்தாக்கங்களே.

ஒரு சமூகத்தின் நடைமுறைகளால் உருவாகிக் கருத்தும் கற்பனையும் கலந்து கட்டமைக்கப்பட்டுப் பிற்காலத் தலைமுறையினர்க்கு வந்து சேரும் எதுவும் மரபே என்னும் விளக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டால் மரபு சார்ந்த இலக்கணமும் வரலாற்றுக் கூறுக்கு விதிவிலக்கன்று. எனவே, மரபிலக்கணம் மொழியின் ஒவ்வொரு விவரண நிலையிலும் வரலாறு என்னும் முலக்(க)கூறை இயல்பாகவே உட்கொண்டு விளங்குகிறது (2010:307).

இக்கருத்தாக்கத்தின் அடிப்படையில் மேலும் அவ்வாய்பாட்டை விளங்கிக்கொள்ள 'முதலால் - வழிநால்', 'செய்யுள் - வழக்கு', 'பகுத்தறிவுவாதம் - அனுபவவாதம்', 'ஒப்புமையாக்கம் - பிறழ்விதிகள்', 'தூய்மையாக்கம் - பிழைநீக்கத்தன்மை - விதிமுறை' ஆகிய இணையெதிர் கருத்தியல்கள் உதவும் (2010:308-317). இங்கு 'முதலால் - வழிநால்' எனும் இணையெதிர் கருத்தீட்டுத்திறனைக் கொண்டு மேற்காட்டிய விதிகளை நோக்கினால் அப்பனுவல்களில் ஊடாடியிருக்கும் 'வரலாற்றுநிலை - சமகாலநிலை' கருத்தியல் வாய்பாட்டை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

பொதுவாக இலக்கணப் பிரதி வரலாற்றையும் சமகாலத்தையும் உள்வாங்கியே உருவாகிறது என்பது சு.இராசாராமின் அசைக்கமுடியாத கருதுகோள். ஆனால், அனைத்து இலக்கணப் பனுவல்களும் சமகாலத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்துள்ளனவா? இல்லை என்ற பதிலே மிஞ்சும். அவ்வகையில் தமிழில், வீரசோழியம், நன்னூல், பிரயோக விவேகம், இலக்கணக் கொத்து, முத்துவீரியம் ஆகியன சமகாலத் தரவுகளுக்கும் முக்கியத்துவம் தந்துள்ளன எனலாம். அதிலும் முத்துவீரியம் ஓர் இலக்கணக் கலைச்சொல்லுக்கான பிற கலைச்சொற்களையும் தொகுத்துத் தருவதில் மட்டுமே கவனம் செலுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே, இலக்கணப் பனுவல்களை 'வரலாற்றுநிலை - சமகாலநிலை' எனும் கருத்தியல் வாய்பாட்டைக் கொண்டு உரசிப் பார்க்கும்பொழுது அனைத்து இலக்கணப் பிரதிகளிலும் இது அமைந்திருக்கிறதா என்ற ஐயத்தையும் எழுப்புகிறது. ஏனெனில் தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பெற்ற 'என்ப, மொழிப, என்மனார் புலவர்' போன்ற சொல்லடல்கள் வரலாற்றுநிலையின் நீட்சியைக் காட்டுவன எனப் பெரும்பான்மையான ஆய்வாளர்கள் கருதுவர். இருப்பினும் இவை சமகாலத்தவரைக் குறிக்கவும் வாய்ப்புள்ளது (இரா.கோதண்டராமன்:மதிப்பீட்டுரைக் கருத்து).

தொல்காப்பியத்தையும் சங்கப் பனுவல்களையும் வைத்து நோக்கிப் பார்ப்பவர் இதனுள் அமைந்திருக்கும் இடைவெளியை உணர்வர். ஆயின், இது இன்னும் ஆழ்ந்து

சிந்திக்கத்தக்கது. இருப்பினும், இங்கு ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பெற்ற இருமொழி இலக்கணப் பனுவல்களிடத்தும் 'வரலாற்றுநிலை - சமகாலநிலை' எனும் இணையெதிர்வு மீக்கருத்தியல் இடம்பெறுகின்றது.

'வரலாற்றுநிலை - சமகாலநிலை' என்பதை 'முந்தைய குறிப்பு - எழுதப்படும் சமகாலக்குறிப்பு' எனச் சுருக்கமாகப் புரிந்துகொள்ள முயற்சிக்கலாம். தமிழைப் பொருத்தமட்டில் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பு பண்பட்ட இலக்கண மரபு உள்ளதென்பதை ஆய்வறிஞர்கள் ஒத்துக் கொண்டுள்ளனர். அதேபோன்று தெலுங்கில் நன்னயாவின் காலத்திற்கு முன்பும் சில இலக்கண நூல்கள் உள்ளன. அதனை ஜி.லலிதா (தெலுகு வ்யாகரணமுல சரித்ர:1996) பட்டியலிட்டுக் காண்பித்துள்ளார். இருப்பினும் பிரதியின் அகச்சான்றுகளை நோக்குவது ஆய்விற்கான கூடுதல் வலிமையாக இருக்கும்.

மேற்காட்டிய தொல்காப்பியம் சார்ந்த அனைத்துத் தமிழிலக்கண விதிகளும் அந்தந்த நூலின் வரலாற்றுச் செல்நெறியை எடுத்தியம்புவன. தொல்காப்பியம் தவிர்ந்த ஏனையவை வரலாற்றுநிலைக் கருத்தியலைத் தாங்குபவை. தொல்காப்பியம் மட்டும் சமகாலத் தரவையும் எடுத்தியம்புகிறது. "வேற்றுமை தாமே யேழென மொழிப" என வேற்றுமை உருபுகளை முன்னோர் கூறியதாகக் குறித்துள்ளார். அப்படியெனில் முன்னோர் பயன்படுத்திய 'ஐ' வேற்றுமைக்கான சொற்கள் எவை? என வினவினாலும், இவ்வேற்றுமை ஏற்று வரும் 'வினை, வினைக்குறிப்பு' என்பவற்றை இவர்தான் வரையறுத்துத் தருகிறார். ஆக, 'வரலாற்றுநிலை - சமகாலநிலை' என்பதைப் புரிதல் நிலையில் அமைத்துக்கொள்பவை எனக் குறிப்பிடுதல் தகும்.

அதுபோன்று ஆந்திர சப்த சிந்தாமணியும், ஆந்திர பாசாபூசணமும், பாலவியாகரணமும், 'வரலாற்றுநிலை - சமகாலநிலை' கருத்தியலைக் கொண்டுள்ளன. அதனை மேற்கண்ட விதிகள் புலப்படுத்தும். அவ்விதிகளை நோக்குகையில் அதனுள் புடமிட்டிருக்கும் அக்கருத்தியல் வாய்பாட்டுத் தன்மையைக் காணமுடிகிறது.

இதுவரை விளக்கப்பட்ட கருத்தியல்களின் அடிப்படையில் நோக்கும்பொழுது தமிழ், தெலுங்கு இலக்கணங்களுக்கிடையே ஓர் உறவு உள்ளமையை அறியமுடிகின்றது. குறிப்பாக, தெலுங்கிலக்கணங்களில் ஆந்திர சப்த சிந்தாமணி மட்டுமே சமசுகிருத, பிராகிருத மரபுகளை முழுமையாக உள்வாங்கிய பனுவலாகவும், ஆந்திர பாசா பூசணம், பாலவியாகரணம் ஆகியன தமிழ் மரபுடன் நெருங்கி வருவதையும் உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது. அதாவது, இரண்டாம் வேற்றுமை உருபின் எண்ணிக்கையை வலியுறுத்துவதில் இக்கருத்து மேலோங்கியிருக்கிறது. அதனைப்போன்று 'வரலாற்றுநிலை - சமகாலநிலை' மீக்கருத்தியலில் அவ்விருமொழி இலக்கணப் பனுவல்களும் ஒருங்கு பயணிக்கின்றமையை உணரமுடிகின்றது.

துணைநின்றவை

தமிழ்

அகத்தியலிங்கம் ச .(2011) .தமிழ்மொழி அமைப்பியல். சென்னைமெய்யப்பன் :

.தமிழாய்வகம்

அண்ணங்கராசாரியார் (உரை.), 1936, நம்மாழ்வார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவாய்மொழி முன்றாம் பத்து, திருவாடிப்பூரம், பெருமாள் கோயில்.

அறவாணன் க.ப. (பதி., உரை.), 1975, தொல்காப்பிய ஒப்பியல், ஜைன இளைஞர் மன்றம், சென்னை.

அறவேந்தன் இரா., லோகேஸ்வரன் ம. (பதி.), 2018, தொல்காப்பியம் நச்சினார்க்கினியம், நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.

- இராசாராம் சு., 2010, இலக்கணவியல் மீக்கோட்பாடும் கோட்பாடுகளும், காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில்.
- இளவரசு சோம. (பதி.), 2004, நன்னூல் சொல்லதிகாரம், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
- இளவழகன் கோ. (பதி.), 2003, தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் இளம்பூரணம், தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை.
- ..., 2003, தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் கல்லாடம், தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை.
- ..., 2003, தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையம், தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை.
- ..., 2003, தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் தெய்வச்சிலையம், தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை.
- ..., 2003, தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் நச்சினார்க்கினியம், தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை.
- கணேசையர் சி. (உரை.), 1938, தொல்காப்பிய முனிவரால் இயற்றப்பட்ட தொல்காப்பியம் சொல்லதிகார மூலமும் சேனாவரையருரையும், சுன்னாகம் பதிப்பகம், கொழும்பு.
- காசிநாதன் நடன., 2009, கல்லெழுத்துக்கலை, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
- கோதண்டராமன் இரா., 004, தமிழென்படுவது, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
- கோபாலையர் தி.வே. (பதி.), 1973, சுப்பிரமணிய தீக்கிதர் இயற்றிய பிரயோக விவேகம் மூலமும் உரையும், தஞ்சை சரசுவதி மகால் நூலகம், தஞ்சாவூர்.
- ..., 1990, சாமிநாத தேசிகர் இயற்றிய இலக்கணக் கொத்து மூலமும் உரையும், சரசுவதி மகால் நூலகம், தஞ்சாவூர்.
- கோவிந்தராச முதலியார் (உரை.), 2009, நேமிநாதம், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.
- கோவிந்தராஜ முதலியார் கா.ர. (பதி.), 2011, பொன்பற்றி காவலர் புத்தமித்திரனார் இயற்றிய வீரசோழியம் மூலமும் பெருந்தேவனார் இயற்றிய உரையும், நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
- சக்திவேல் சு., 2012, தமிழ் மொழி வரலாறு, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சிதம்பரம்.
- சத்தியராஜ் த., 2018, இலக்கணவியல் ஒப்பியல் - தொல்காப்பியமும் பாலவியாகரணமும், இனம் பதிப்பகம், கோயமுத்தூர்.
- சண்முகம் செ.வை., 2001, எழுத்திலக்கணக் கோட்பாடு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
- சண்முகதாஸ் அ., 1982, தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்புகள், முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், யாழ்ப்பாணம்.
- சாம்பசிவ சர்மா இரா. சிவ., 1933, நன்முறைத் தமிழ் இலக்கணம், பயொனீர் பப்ளிஷர்ஸ், சென்னை.
- சாவித்ரி சி.(மொ.பெ.), 2014, முதல் தெலுங்கு இலக்கணம் ஆந்திர சப்த சிந்தாமணி, ஆதித்யா பதிப்பகம், உடுமலைப்பேட்டை.
- ..., பாலவியாகரணம் (அச்சில்).
- சீனிவாசன் ரா., 1972, மொழி ஒப்பியல், அணியகம், சென்னை.

- சுப்பிரமணியம் G. (பதி.), 1947, நன்னூல் விருத்தியுரை, வித்தியாநுபாலனயந்திர சாலை, சென்னப்பட்டணம்.
- சுப்பிரமணியன் ச.வே. (உரை), 2006, தொல்காப்பியம் தெளிவுரை, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
- சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி P.S., 1930, சொல்லதிகாரக் குறிப்பு, The madras law journal press, Madras.
- சுப்பிரமணிய முதலியார் க., 1900, பாலபோதினி, வெ.நா.ஜூபிலி அச்சுக் கூடம், சென்னை.
- சுயம்பு பெ., 2004, இலக்கண நூல்களில் கருத்து வளர்ச்சி, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
- செல்வராசு அ., 2003, சுவாமிநாத தேசிகரின் இலக்கண நோக்கு நிலை, எழில், திருச்சி.
- தாமோதரன் அ. (பதி.), 1998, நன்னூல் மூலமும் கூழங்கைத் தம்பிரான் உரையும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
- தேவநேயப் பாவாணர் ஞா., 2011, இலக்கணக் கட்டுரைகள், தமிழ்மண் அறக்கட்டளை, சென்னை.
- ..., 2011, தென்சொற் கட்டுரைகள், தமிழ்மண் அறக்கட்டளை, சென்னை.
- ..., 2011, ஒப்பியன் மொழிநூல் - 2, தமிழ்மண் அறக்கட்டளை, சென்னை.
- ..., 2011, முதற்றாய்மொழி - 1, தமிழ்மண் அறக்கட்டளை, சென்னை.
- ..., 2011, வடமொழி வரலாறு - 2, தமிழ்மண் அறக்கட்டளை, சென்னை.
- பரமசிவம் கு., 2011, இக்காலத் தமிழ் மரபு, அடையாளம், சென்னை.
- பரமசிவன் தொ. (2014 (11ஆம் பதி.)). பண்பாட்டு அசைவுகள். நாகர்கோவில்: காலச்சுவடு பதிப்பகம்.
- பொற்கோ, 2011, இலக்கண உலகில் புதிய பார்வை (தொகுதி 1 & 2), நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
- பொன்னம்பல பிள்ளை (பதி.), இலக்கணச் சுருக்கம், வித்தியாநுபாலனயந்திர சாலை, சென்னப்பட்டணம்.
- பொன்னம்பல பிள்ளை (பதி.), இலக்கணக் கொத்து மூலமும் உரையும், வித்தியாநுபாலனயந்திர சாலை, சென்னப்பட்டணம்.
- போப் ஜி.யு., 1985, தமிழ் இலக்கண நூல் சுருக்க வினாவிடை (A first catechism of Tamil Grammar), திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.
- மீனாட்சி சுந்தரனார் தெ.பொ., 2008, தமிழ் மொழி வரலாறு, அன்னை அஞ்சகம் பதிப்பகம், சென்னை.
- மீனாட்சி கு., 1994, பாணினி ஓர் அறிமுகம், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
- ..., 1998, பாணினியின் அஷ்டாத்யாயி (தமிழாக்கம்), உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
- முத்துசாமி ரெட்டியார் R., 1934, First lessons in Tamil Grammar இளைஞர் இலக்கண போதம், K.V.நாராயண ஐயர் பப்ளிஷர், திண்டுக்கல்.
- வரதராசன் மு., 1947, மொழி நூல், திருநெல்வேலி, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.

ஜான் சாமுவேல் ஜி., 2009, திராவிட மொழிகளின் ஒப்பாய்வு ஓர் அறிமுகம், ஹோம்லாண்ட் பதிப்பகம், சென்னை.

ஜெயப்பிரகாஷ் டி.எஸ்., சேதுபாண்டியன் தூ., கங்காபவானி தி., 2009, தெலுங்கு ஓர் அறிமுகம் (தமிழ் வழியாக), தீவ்யா பதிப்பகம், மதுரை.

தெலுங்கு

கிருஷ்ணப்ரஸாத் மல்லி., .2011தெலுக்கு வ்யாகரணமு ,வெங்கடேஸ்வர புக் டிபோ~ , விஜயவாடா

சாந்தகுமார் ஸி., 2011, ஸுலப வ்யாகரணமு, பாலசரஸ்வதி புக் டிப்போ, மத்ராஸூ நரசிங்க ரெட்டி ஸி., 2011, சின்னயசூரி பாலவ்யாகரணமு, தெலுக்கு அகடாமி, ஹைதராபாத்.

சின்னைய சூரி பரவஸ்து, 2002, பாலவியாகரணமு, பாலரசுவதி, புத்தகாலயம், சென்னை.

லலிதா ஜி., 1996, தெலுக்கு வ்யாகரணமுல சரித்ர, ~வெலகபூடி பவுண்டேஷன், மத்ராஸ் வச்சல சின சீத்தாராம சாஸ்த்ரி, 1967, பாலவ்யாகரணமு, வாவிள்ள ராமஸ்வாமி சாஸ்த்ருலு அண்ட் சன்ஸ், மெட்ராஸ்.

வந்தாராம் ராமக்கிருஷ்ணராவு (உரை.), 1970, பாலவ்யாகரண ஹண்டாபத்யமு, விஷுலாந்த்ர பப்ளிஷிங் ஹவுஸ், ஹைதராபாத்.

ஸூர்ய நாராயண சர்மா, 2005, தெலுக்கு வ்யாகரணமு, விக்டோரி பப்ளிஷர்ஸ், விஜயவாடா.

ஆங்கிலம்

Boddupalli Purushottam, 1996, The Theories of Telugu Grammar, DLA Publication, Thiruvananthapuram.

Constantias Joseph Beschi., 1997, A Grammar of the The common dialect of the Tamil Language called கொடுத்தமிழ், TMSSM Library, Tanjore.

..., 1998, A Grammar of the The high dialect of the Tamil Language called செந்தமிழ், TMSSM Library, Tanjore.

Subrahmanyam P.S. (Trans.), 1996, Ba:lavya:karanamu of Paravastu Cinnaya Su:ri, DLA Publication, Thiruvananthapuram.

Usha Devi Ainavolu (Trans.), 2009, Andhra Bhaashaa Bhuushanamu, Emesco Books, Vijayawda.

இணையம்

<https://www.google.co.in/amp/s/telugutelusuko.wordpress.com/2013/07/04/%E0%B0%A6%E0%B1%8D%E0%B5%E0%BF%E0%A4%E0%B1%80%E0%AF%E0%BE-%E0%B5%E0%BF%E0%AD%E0%95%E0%B1%8D%E0%A4%E0%BF/amp/>

<https://te.m.wikipedia.org/wiki/%E0%B5%E0%BF%E0%AD%E0%95%E0%B1%8D%E0%A4%E0%BF>

<https://groups.google.com/forum/m/#!topic/telugu-unicode/1QIILn5Ar2M>

பின்னிணைப்பு - 1

தெலுங்கு ஆய்வாளர்கள் இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு அளித்திருக்கும் விளக்கமுறைகள் இங்குத் தமிழாக்கக் குறிப்புக்களாக இடம்பெறுகின்றன.

குறிப்பு : ஒன்று

இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகள் : நின், நுன், லன், கூர்சி, குறிஞ்சி.

விளக்கங்கள் வருமாறு :

- வினைப்பொருளில் (செயப்படு பொருளில்) இரண்டாம் வேற்றுமை வருகிறது.
 - வினையின் பலனை எவன் அனுபவிக்கிறானோ அவனைத் தெரியப்படுத்தும் சொல் வினை.
- எகா:தே³வத³த்துடு³ வண்டகமுனு வண்டெ³னு (தேவதத்தன் சமையலைச் செய்தான்) சமைத்தான்.)
- கூர்சி, குறிஞ்சி பயன்பாடுகள் நிமித்தச் (காரணம், ஏது) சொற்களுக்கு வரும்.
 - நுகரம் பற்றி யோசித்தல் பொருத்தம்
 - இது ஒருமையில் வரும்.
 - பன்மையில் வரும்.
 - இதில் 'இ'கரமும் 'அ'கரமும் வெறும் சம்மதத்தை மட்டுமே குறிப்பிடுகின்றன.
 - தெலுங்கு இலக்கணத்தில் மக்கள் இரண்டாம் வேற்றுமைக்குப் பதிலாக முதல் வேற்றுமையை, ஐந்தாம் வேற்றுமைக்குப் பதிலாக 'நு' எழுத்து மற்றும் இரண்டாம் வேற்றுமையைப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர்.
 - ஐந்தாம் வேற்றுமை:ராமுடு³ க்³ரு³ஹமுனு வெட³லெனு (இராமன் வீட்டைக் கட்டினான்)
 - மூன்றாம் வேற்றுமை: கொலனு கூ³லனேஸெ (குளத்தை நிறைத்திருக்கிறது)
 - ஏழாம் வேற்றுமை: லங்கனு க³லகலமு (இலங்கை கலகலக்கிறது.)
 - நான்காம் வேற்றுமை - ராமுனகு நிச்செ ராமுவுக்கு ஏணி

குறிப்பு : இரண்டு

இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகள் : நி, நு, லன், கூர்சி, குறிஞ்சி

விளக்கங்கள் வருமாறு :

- (க) வினையைக் குறிக்கும் உருபு
- பெயர்ச்சொல்லை வினையாகப் பயன்படுத்தும் போது இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகள் நி அல்லது நு வரவேண்டும்.
- பன்மையில் 'லன்' உருபானது 'லனு' ஆக மாறுகிறது.

எகா: க்³ரு³ஷ்ணுடு³ வென்னனு தொ³ங்கி³லிஞ்செனு (கிருஷ்ணன் வெண்ணையைத் திருடினான்)

- மேலுள்ள தொடரில் 'கிருஷ்ணன்' என்ற பெயர்ச்சொல் செய்பவன் ஆதலால் முதலாம் வேற்றுமையில் வந்தது.
- 'வெண்ணெய்' பெயர்ச்சொல் வினை ஆதலால் இரண்டாம் வேற்றுமையில் (நு எனும் உருபு சேர்த்து) பயன்படுத்தப்படுகிறது.
- இவ்வாறே ராதினி (ராதையை), வேணுவனு (வேணுவை), கன்னுலனு (கண்களை), தம்முலனு(தம்பிகளை) முதலிய சொற்கள் ஏற்படுகின்றன.
- ஆங்கில மொழியில் இப்பொருள் சொற்களின் வரிசை முறையிலேயே அமைந்து விடுகிறது. வேறு முன்னொட்டுகள் ஏதும் இருக்காது.
- தெலுங்கில் கூட நிறைய முறை இந்த முறையைப் பயன்படுத்தியே தொடர்களை அமைக்கிறார்கள்.

எகா:தருண் புஸ்தகம்' சது³வதுன்னாடு³ (தருண் புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான்) (புத்தகத்தை)

நேனு அன்னம்' திண்டானு (நான் சோறு உண்போன்) (சோற்றை)

இந்த இரண்டிற்கும் பொருள் ஒன்றே. கூ³ர்சி: எழுத்து வழக்கு; கு³றிஞ்சி:பேச்சு வழக்கு.

- ஸீதனு கூ³ர்சி ஹனுமந்துடு³ அன்வேஷிஞ்செனு(சீதா குறித்து அனுமன் தேடினான்)
- ஈ நாடகம்' கு³றிஞ்சி ரெண்டு³மாடலு(இந்த நாடகம் குறித்து இரண்டு கருத்துகள் பேச்சுகள்)
- கூ³ர்சி, கு³றிஞ்சி உடன் நீ/ந/லன் கலந்தே வரும்... நீ/ந/லன் கலந்து வந்தால் பெயர்ச்சொல்லுக்கு

.....
குறிப்பு : முன்று

இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகள் : நின், நுன். லன், கூ³ர்சி, கு³றிஞ்சி.

விளக்கங்கள் வருமாறு :

- வினைபொருளில் (செயப்படு) இரண்டாம் வேற்றுமை வருகிறது.
- வினையின் பலனை எவன் அனுபவிக்கிறானோ அவனைத் தெரியப்படுத்தும் சொல் 'வினை'.

எகா: தே³வத³த்துடு³ வண்டகமுனு வண்டெ³னு

(தேவதத்தன் சமையலைச் செய்தான்) சமைத்தான்.)

வண்ட³னு சமைத்தான் - என்பதற்கு சமையலைச் செய்தான் என்று பொருள்

- வண்ட சமை - பலன். செய்த தொழில் வினை (வினை என்றால் செயல் செய்தது).

- வண்ட (சமையல்) என்றால் உணவு தயாரித்தல். உணவு தயாரிப்பதற்கு கூடம் ஆனதால் சமைத்தல் வினை ஆனது.
- அந்த வினைத்தொடர் சொல்லுக்கு இரண்டாம் வேற்றுமையாக வந்தது
- அது மறைமுகமான வினைத்தொடர் சொல்லாக இருக்க வேண்டும்.
- Source: க்ரு'ஷ்ணப்ரஸாத்³ மல்லலி., (8th Ed 2011). தெலுகு வ்யகரணமு. விஜயவாடா:ஸ்²ரி வெங்கடே³ஸ்²வர பு³க் டி³போ. pg:41

✚ இக்குறிப்புக்களை மொழியாக்கம் செய்து அளித்தவுடன், அதனை அவ்வாறு மொழிபெயர்க்கக் கூடாது எனக் கூறி மேற்கண்டவாறு மொழியாக்கி உதவியவர் ஆ.ஈஸ்வரன், முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர், ஜவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம், புதுதில்லி.

பின்னிணைப்பு - 2

தமிழ் இலக்கணப் பனுவல்களில் இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு அளித்திருக்கும் விளக்கமுறைகள் பின்வருமாறு:

இரண்டா குவதே

ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
யெவ்வழி வரினும் வினையே வினைக்குறிப்
பவ்விரு முதலிற் றோன்று மதுவே (தொல்.சொல்.71)

ஐயென் னுருபிரண் டாவ ததுவினையும்
எய்தும் குறிப்பும் இயலவரும் - தையலாய்!
ஆனொடு முன்றா வதுதான் வினைமுதலும்
ஏனைக் கருவியுமாம் ஈங்கு (நே.18)

இரண்டா வதனுரு பையே யதன்பொருள்
ஆக்க வழித்த லடைத னீத்தல்
ஒத்த லுடைமை யாதி யாகும் (நன்.295)

இரண்டாவதனுரு பையே தன் பொரு ளாக் கழித்த லடை தனீத்த
லொத்தலுடைமை யாதியாகும் (தொ.57)

ஒருவேற் றுமைக்குஓர் உருபே வருதலும்
ஒருவேற் றுமைக்குப் பலஉருபு வருதலும்
எனஇரு கூறாய் வரும்உரு புகளே;
ஐ - கு ஒன்றே; அல்லன பலவே (இ.கொ.22)

ஐயென் பதுகரு மத்திரண் டாததுவொருகாற்
பைய வழிதரும் முன்றோடொ டாலாம் பகர்கருத்தா

வைய நிகழ்தர ணத்தின் வரும்:குப் பொருட்டென்பது
மெய்திகழ் வேற்றுமை நான்காவ தாமிக்க கோளியிலே (வீ.34)
ஐயே யிரண்டா வதனுரு பாகும் (மு.சொல்.513)
... இரண்டன் உருபு ஐயாம் ... (சு.42)

.....
பின்னிணைப்பு - 3

**பாவாணர் பார்த்தார் - தொடர் புலப்படுத்தும்
கருத்தியலைத் தமிழை அறிந்தோரிடத்துப்
புலனவழியிலான உரையாடலில் சில புரிதல்கள்**

புரிதலுக்கான கேள்வி;

பாவாணர் பார்த்தார் - இதனை வாசிக்கும் பொழுது எவ்வாறு
புரிந்துகொள்கிறீர்கள் (அ) பொருள் தருகிறது என்பதைப்
பதிவிடுங்கள்.

புரிந்துகொள்ளப்பெற்ற முறைகள்;

1. பேரா. செல்வநாயகி
 - பாவாணர் ஒருவரைப் பார்த்தார்.
 - அல்லது பாவாணர் ஒருவரால் பார்க்கப்பட்டார்.
2. பேரா.இரா.குணசீலன்
மொழிஞாயிறு அவரது வேர்ச்சொல் ஆய்வுப்பணி நினைவுக்கு வருகிறது..
3. பேரா. மரியசெபஸ்தியன்
பாவாணர் ஒருவரை பார்த்தார் என்ற பொருள் தோன்றுகின்றது
4. பேரா. காருண்யா
ஐயத்தோடு பார்ப்பதாக - சரியான முறையில் விளக்கம் கொடுப்பதற்காக -
என்று எனக்கு புரிகிறது
5. பேரா.மோரிஸ் ஜாய்
பாப் புனைவதில் வல்லவர் (ஒன்றைப்) பார்த்தார்
6. பேரா.செந்தமிழ்ச்செல்வி
பார்த்தார் - தொனிப் பொருள், இயல்பு தெரிந்து பார்த்தல் நினைத்தல்
7. பேரா ச. முத்துச்செல்வம்
 - பாவாணர் என்பவர் ஏதோ ஒன்றை பார்த்திருக்கிறார்.
 - பாவாணர் ஒருவர் மட்டுமே பார்த்திருக்கிறார் எனப் புரிந்து
கொள்ளமுடிகிறது.
 - பாவாணர் பார்ப்பதை வேறொருவர் பார்த்திருக்கிறார்
8. பேரா.இராசேசு

எழுவாய் தொடர், தன்வினைத் தொடர்

9. பேரா.மைதிலி

- எனக்கு முதலில் மொழிஞாயிறு தேவநேயப் பாவாணர் நினைவுக்கு வருகிறார். அவரது மொழிப் புலமை வியக்கத்தக்கது.
- எழுவாய் தொடர்
- செயப்படுபொருள்
- பாவாணர் தமிழ் மொழியில் உள்ள வேர்ச்சொற்களை ஆராய்ந்து பார்த்தார். அதனைத் தமிழ் உலகிற்கு எடுத்துரைத்தார்.....

10. பேரா.இராமகிருட்டிணன்

பாவாணர் அவர்கள் ஒரு நிகழ்வையோ செயல்பாட்டையோ அல்லது வாழ்க்கை அனுபவத்தையோ கண்டுணர்ந்தார்.

11. பேரா.ந.இராஜேந்திரன்

- தேவநேய பாவாணர் பற்றி அறிந்தோர் இந்தச் செய்தியைப் படிக்கும் பொழுது தேவநேய பாவாணர் அவர்கள் எதையோ ஒரு நிகழ்ச்சியைப் பார்த்தார் என்று புரிந்துகொள்ளலாம்.
- மற்றொன்று பாவாணர் என்ற பெயருடைய ஒரு ஆண் ஒரு நிகழ்ச்சியைப் பார்த்தார் எனப் புரிந்துகொள்ளலாம்.
- இந்த இடத்தில் தேவநேயப்பாவாணர் அல்லது பாவாணர் பார்த்தார் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் வயதில் முத்தவராக இருக்கக்கூடும் என்பது பொருளாகும்.
- இளையோர் என்றால் பார்த்தான் என்று வந்திருக்கக் கூடும்.
- முத்தோர் என்ற ஒரு காரணத்தால் அவர்களுக்கு மதிப்பு கொடுக்கும் காரணத்தாலும் பாவாணர் பார்த்தார் என்று நாம் பொருள் எடுத்துக் கொள்ளலாம்

12. பேரா.இரா.இராசா

பாவாணர் நோக்கினார் / எண்ணினார்.

13. பேரா.ம.தமிழரசன்

தேவநேயப் பாவாணர் பார்த்தார் என்றுதான் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

எப்படியென விளக்க முடியுமா?

பார்த்தார் என்பதற்கு வேறென்ன விளக்கம் உண்டு?

பாவாணர் என்றால் தேவநேயப் பாவாணரைத்தான் குறிப்பிடுவோம்.

கடவுளே பார்த்தார் என்றால் பார்க்கும் செயலைத்தானே கூற வேண்டும்

வேறு பொருள் கொள்ள வேண்டும் என்றால் இடம் பொருள்

தெரிந்தால்தான் சொல்ல முடியும்

அப்படியென்றால் அத்தொடர் ஐயத் தொடர்தானே.

1. பாவாணர்தான் பார்த்தார்.
2. பாவாணரே பார்த்தார்.
3. பாவாணரைப் பார்த்தார்.
4. பாவாணரும் பார்த்தார்.
5. பாவாணரோடு பார்த்தார்.

6. பாவாணரால் பார்த்தார்.

என்ற பலவகையான குழப்பத்தை ஏற்படுத்துகிறதல்லவா?

எழுவாயுடன் ஒட்டு சேரும்பொழுதுதானே அத்தொடரின் தெளிவு கிடைக்கிறது.

இடம் பொருள் அறிந்து பொருள் மாற வேண்டும் என்றால் மட்டுமே மேலே தாங்கள் கூறியது போன்று ஒட்டு சேர்வது பொருந்தும். இயல்பாக, பாவாணர் பார்த்தார் என்பது ஐயத்தொடர் அல்லவே!

தங்களுக்கு இப்படிக் கூற வேண்டும் எனும் தெளிவு எப்படி வந்தது?

இங்கே ஐயத் தொடர் என்றால் பாவாணரா அல்லது வேறு யாருமா என்கிற ஐயம் தோன்றினாலோ அல்லது பார்த்தாரா பார்க்கவில்லையா என்கிற ஐயம் தோன்றினாலோ அது ஐயத் தொடராக இருக்கும்.

14. பேரா.க.பாலாசி

பாவாணர் எதைப் பார்த்தார் எனக் கேட்கத் தோன்றுகிறது..

இவ்வாறு தோன்றுவதற்கான காரணம் கூற முடியுமா?

வாக்கியக் கட்டமைப்பு. எழுவாய் செயப்படுபொருள் பயனிலை

எதை என்பதுதான் வரும் என்று எவ்வாறு உறுதி செய்கிறீர்கள்?

இப்படியும் பார்க்கலாம் அல்லவா?

1. பாவாணர்தான் பார்த்தார்.
2. பாவாணரே பார்த்தார்.
3. பாவாணரைப் பார்த்தார்.
4. பாவாணரும் பார்த்தார்.
5. பாவாணரோடு பார்த்தார்.
6. பாவாணரால் பார்த்தார்.

பார்த்தல் என்ற வினை அல்லது செயல் ஏதோவொரு பெயரை மையப்படுத்தித்தானே வாக்கியத்தில் அமையும்..

எதை அல்லது யாரை

நீங்கள் கேட்ட கேள்விக்கு இதிலுள்ள 3,4,5 பொருந்தாதே..

பொருந்தாது என முடிவுசெய்ய எது காரணமாகிறது?

பொருந்தும் என்பதற்கான சான்றுகளைத் தருக. உங்கள் கேள்வியை மட்டும் முன்வைத்து.

15. பேரா.இரா.அறவேந்தன்

இறந்தகாலம்.

பாவாணர் என்பவரை அறிந்து இருந்ததால் தேவநேயப்பாவாணர் என்று கருதவைக்கின்றது.

16. பேரா.அருண் (கணினித் துறை)

இறந்த காலம் என்பதை உணர்த்தும் வகையில் உள்ளது

17. பேரா.அ.பாலகிருட்டிணன்

பாவாணர் எதைப் பார்த்தார்

இத்தரவுகள் 7.11.2019 அன்று புலனம்வழிக் கேட்கப்பெற்றதன் அடிப்படையில் தொகுக்கப்பெற்றுள்ளன. இதுகுறித்த ஆய்வை விரைவில் ஆய்ந்து பார்க்கலாம்.